

ММДН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

БЮЛЕТЕНЬ ПРОВодУ
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ч. 28

Березень, 1987.

Слава Україні!

Героям Слава!

З оновленням дієвих настанов у новому році

На початку 1987 року ставимо на терезах часу, з одної сторони підсумки пройшого року з його досягненнями і недоліками, а з другої – накреслення нової проєкції для чергового року у житті, прагмуннях і дії нашої Організації, що у призмі минулого унааявнюється чіткіше і виразніше як дороговказ і вірний напрям шляху, який веде в майбутнє та визначує нам, членам Організації, траєкторію завдань і обов'язків, що їх ніхто, крім нас, виконати не може.

Діловий рік 1986 перейшов до історії, Були великі труднощі, урари долі і ворожих наступів, він був роком плототворної роботи, систематичної, наполегливої і жертвовної праці, всюди там, де діяла організрована сила ОУН, а її дія широкопростірна, розтягнена на землі нашої Батьківщини і поза кордонами України в країнах вільного світу.

Центральною справою нашої дії була Україна, вдержування з нею зв'язку різними способами і шляхами, куди ми спрямували наші спецвидання з інформаціями з національним змістом і з метою підсилення розвигкового процесу національної духовости, який наявний в середовищах українських патріотів нашого нескореного народу. У відгуках збоку українських борців на наші ідеї, які до них проникають, долаючи залізну заслону, ми з вдоволенням знаходимо підтвердження їх правильности, бо з ними ідентифікує себе Воююча Україна, чого доказом є різні крайові автори, яких праці друкували наші видавництва й нескорені діячі у їх підпільній діяльності. Турбуючись долею вимучених тюрмами і каторгою у концтаборах довголіттям, ми спомагали потребуючим, пам'ятаючи про Подруг і Друзів спільної боротьби, що впали жертвою московського терору.

Імперативом життя і діяльности членства, дії Організації була праця і боротьба – мета ОУН, – віднова Української Держави, яка заіснувала Актом 30 червня 1941 року і тій меті були присвячені внутрішня і зовнішня діяльність нашої Організації. Цій меті служили орган. Проводу ОУН – "Шлях Перемоги", "Визвольний Шлях", Український Світовий Визвольний Фронт з його складовими організаціями і світового засягу Спілка Української Молоді, що є в ідейному еднанні з ОУН, увесь наш громадський сектор, який завдячує свою активність в головній мірі членам ОУН, які в ньому жертвенно працюють.

У цій боротьбі за УССД ми мали перед собою грізного ворога – Москву – з його жорстоким апаратом терору, який намагається ізолювати нас від Західного світу, скомпромітувати Організацію в очах державних мужів вільного світу, які видвигали українську проблему і прихильно ставилися до концепції Покійного Голови ОУН Ярослава Стецька – української альтернативи до нуклеарної війни. Ворог докладав усіх зусиль, щоб пришити Організації та її діячам ярлик "коляборанта" з нацизмом. До своєї знеславляючої УДП-ОУН-УПА-УГВР дії Москва завербувала деякі жидівські кола, які повели протиукраїнську акцію, обвинувачуючи в погромах весь український нарід, хоча вигнули справу т. зв. воєнного злочинства супроти кількох українців,

на що доказів не мають. Знеславляючи проти нас акцію ведуть вже від давна плавюківці, очорнюваннями яких користується КГБ. Багато енергії коштує членства Організації протидія ворогові і недругам. У цій боротьбі ми зберегли гідну поставу, оборонили честь героїчної епохи УДП-ОУН-УПА-УГВР та її героїчних постатей й у великій мірі знеутралізували фальшиві ходи Москви в політичному світі нашого засягу, щоб нас осамітнити, поставити в політичну ізоляцію, позбавити моральної підтримки у нашій неухильній боротьбі за УССД.

Ми були доволі активні на зовнішньому відтинку, вдержуючи безперебійно зв'язки з впливовими в політичному житті одиницями державних народів та з природними нашими приятелями спільної недолі і боротьби, які є членами Антибольшевицького Блоку Народів. До важливих успіхів на зовнішньому полі зараховуємо нашу активну участь у Конференції ВАКЛ у Люксембурзі та Конференцію АБН у Торонті, Канада, якою відзначено 40-річчя з дня першої конференції АБН на чужині. На призначення заслуговують наші акції в Данії й остання у Відні, де нашим речникам КОУГЦУ, СУМ і АБН вдалося провести широку інформаційну дію.

Але діловий 1986 рік був для Організації трагічним роком, роком, в якому Організація понесла незаступиму втрату, коли 5-го липня упокоївся в Бозі Голова Українського Державного Правління, Голова Проводу ОУН і Голова ЦК АБН сл. пам. Ярослав Стецько, який пів століття стояв у проводі українського визвольного руху, а довгі роки був при кермі організаційного корабля та провадив його крізь шторми політичного хаосу у світі, поборюючи несприятливі українській визвольній справі течії, відбиваючи успішно безупинний наступ Москви, торуючи шлях для успішного походу українського націоналізму, будучи за життя його символом і дороговказом. Правда, вдячні, ми віддали нашому улюбленому Покійному Провідникові належну шану і відпроварили до місця його вічного спочинку як належало б державному мужеві з усіма почесностями. Речник Проводу і представники Теренів, у хвилину земного прощання з Покійним, склали заяви і приречення продовжувати його діло, йти за його життєвими вказівками і дороговказами, не зупиняючи ні на мить боротьбу за визволення України і встановлення в ній від нікого не залежної держави. Це нас зобов'язує і визначає дальший шлях прямування Організації, чітко визначений у багатющій писемній спадщині Покійного Голови ОУН, що для нас є завіщанням до великих діл і чинів на сучасному етапі та в майбутньому.

З тим багатим завіщанням Покійного Голови Проводу ОУН, з його всеактуальними напрямними і дороговказами, ми вступаємо в черговий Рік, оновлені його нескореним і бойовим духом, який каже усе підпорядкувати українській визвольній справі, усе без решти віддати Україні, як віддав він, і молодечі пориви і останній віддих життя, не піддаючися ні хворобам, ані старінні.

З побажаннями нам успіхів у праці й боротьбі, закликаємо Вас, Дорогі Подруги і Друзі, до зразкової всеактивної праці в черговім році

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Січень, 1987 р.

"Без етичного націоналізму немає світоглядного. Світоглядний націоналізм, якщо він не переходить у етичний націоналізм, тобто в дійсність, у живу й героїчну концепцію життя, тоді той націоналізм належить до категорії фразеологічного "націоналізму". /Ярослав Стецько, "Слово на закінчення VI Великого Збору ОУН"/

На ідеологічно-пропагандивному відтинку

БОРОТЬБА ОУН ПРОТИ ТЕРОРИЗМУ

У чужій й навіть в українській публіцистиці знову актуальним стає питання чи ОУН вживає "тероризм" у національно-визвольній боротьбі. Цей закид підсувають нам вороги, а дехто бездумно це сприймає, але це виразна провокація.

У Постановах і різних авторитетних писаннях ОУН чітко розмежується "визвольну боротьбу" /в тому і збройну/ від "тероризму". У Постановах VI. Великого Збору ОУН читаємо: "Окреслювати збройну боротьбу чи технічно-революційні акти поневолених народів проти російського окупанта як терористичні дії, а їх революціонерів-воїнів, як терористів, є нааявною провокацією окупанта і його спільників. Підметом і носієм системи терору є поневолювач, а не поневолені народи, що їхню національно-визвольну боротьбу здавлює російський окупант збройним насиллям, геноцидом, голодовою облогою, запроторенням мільйонів у концтабори, вимордуванням десятків мільйонів... Нове міжнародне право, творене поневоленими народами, є праведним законом, є справедливістю. В обличчі цього праведного закону /Шевченко/, визвольні героїчні чини поневоленого народу проти поневолювача, є справедливі, є боротьбою зі злочином, зі злочинством." /"Напрямні зовнішньо-політичної діяльності", т. 6/

У т. 7 цих же Постанов написано: "VI ВЗ ОУН заявляє свою повну підтримку всім поневоленим народам, зокрема хороброму афганському народові, а також польському народові в його визвольній боротьбі проти російського окупанта і його системи панування - комунізму з усіма терористичними складниками."

Вперше, на велику скалю питання чи ОУН є терористичною організацією стояло на "Львівському процесі Бандери" /травень 1936/. У своїм славнім "Останнім Слові", Степан Бандера заявив тоді: "Прокурор сказав, що на лаві підсудних засідає гурт українських терористів та їхній штаб. Хочу сказати, що ми, члени ОУН не є терористами. ОУН огортає своєю акцією всі ділянки національного життя."

Провідник ОУН на Рідних Землях і Головний Командир УПА, ген. Роман Шухевич-Тарас Чупринка /1943-1950/ ствердив у наказі "Бійці і Командири УПА" /травень 1945/ наступне про окупанта України: "Невиданий в історії людства терор, провокації мають остаточно перетопити в російським горнилі український народ, що має назавжди забути, що він був самостійним, і погодитися бути вічним наймитом - 'старшого брата' - новітньої великої Росії." Ген. Чупринка тоді заявив: "Ні голод, ні інші недостачі, ні терор відносно Ваших родин не захитали Вашого завзяття, Вашої віри в перемогу."

Також у Заяві п.н. "В п'яті роковини боротьби УПА", ген. Шухевич-Чупринка відмітив причини створення УПА: "Збройні відділи оформилися в єдину УПА, щоб успішніше продовжувати боротьбу за побудову Української Самостійної Соборної Держави, щоб успішніше обороняти народ перед терором і грабунком гітлерівських окупантів і сталінських партизанських банд... Єдиною обороною населення перед терором МВД і МГБ є власне УПА."

У більшій статті "До генези УГВР" /серпень 1948/, ген. Тарас Чупринка ствердив: "Терористична, гнобительська політика німецьких оку-

пантів в Україні допровадила, в наслідку, тільки до поглиблення і поширення боротьби українського народу за УССД." І далі: "В лютому 1943 р. внаслідок особливого загострення німецького терору, збройна повстанська боротьба українського населення проти гітлерівських окупантів стала на Волині й Поліссі масовим явищем."

Також представники різних установ заявили у спільнім "Зверненні Воюючої України до всієї української еміграції" /жовтень 1949/:
"Ставши в авангарді священної боротьби народів за повалення тоталітаризму, деспотії і терору - сталінського ССР, український нарід мужньо і гідно виконує цей великий і відповідальний обов'язок. Він високо підніс сьогодні прапор, на якому написані дороги для всіх народів і людей слова: Воля народам! Воля людині!"

Отож, усі завойовники-окупанти України завжди вживали терор як засіб поневолення, а визвольні рухи уярмлених націй, зокрема український, власне в першу чергу борються проти терору, щоб знищити терор. Це розрізнення і протиставлення мусять постійно усвідомлювати собі члени ОУН і активно роз'яснювати своїм і чужинцям цю суттєву різницю.

Зле, що цієї різниці не розуміють або зі злих мотивів навмисне свідомо пропагують, що ОУН нібито була терористичною організацією, деякі публіцисти. На приклад, Ярослав Пеленський, редактор новоспеченого журналу "Віднова", дав інтерв'ю польському журналові "Контакт" /Париж, листопад 1984/, передрукованім "Свободою", в якому Я. Пеленський провокативно твердить: "Так звані крайові ОУНівці, отже, майбутні бандерівці, були прихильниками ширшого застосування терористичних методів..."

Також у книжці "Політична думка українського підпілля, 1943-1951" /Едмонтон, 1986/, її редактори П. Потічний і Є. Штендера займаються наклепництвом. Вони твердять: "Оперуючи на українських землях під польською владою, УВО проводила терористичні акції з наміром перервати функціонування польської адміністрації." /с. XIII/ Згодом, мовляв, УВО передала свої методи дії для ОУН.

Члени й симпатики ОУН та взагалі чесні правдолюбимі українці зобов'язані осуджувати цього роду наклепи. Цього вимагають від нас тисячі поляглих наших подруг і друзів, які боролися саме проти терору різних окупантів. Національно-визвольні рухи не вільно ставити на рівні з терористичними системами польських, німецьких і російських окупантів. Ми сьогодні часто бачимо, як різні терористичні групи на службі чи під впливом російських імперіялістів уживають терор проти дітей, матерей, стариків і хворих. Таких засобів терору ніколи ОУН не вживала, не вживає і не буде вживати.

А.Зуб

"Нормативні організації є двох родів: волелюбні й тоталітарні. ОУН по своїй природі й функціонуванню є волелюбною /демократичною/ організацією. У внутрішніх відносинах панує влада більшості, спонтанність або добровільність. Голос меншості респектований, а не винищуваний насильством. Виконність основана на добровільності або спонтанності, а не на примусі. Відношення ОУН до інших українських політичних організацій було й є толерантне." /Постанови VI ВЗ ОУН, постанови в організаційно-кадровій ділянці, т. 2/

ДО ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ОСНОВ!

Побудова та обсада провідних клітин

У кожній організації, а в нашій, підпільній, політичній, а в Україні також збройній, питання і завдання організаційної потужности – це те саме, що для людини і родини хата, громада з усім, що в хаті і в громаді є і з чим людина, родина та громада пробиваються у життя. Будь-котра суспільна одиниця без організаційного підґрунтя практично нічого творчого та будуючого не спроможна досягнути. Організаційна структура – це впершу чергу і в основному двигун усього того духово-світоглядного, ідеологічно-політичного, соціального і концепційного, що є в душах-серцях, умах і в плянах її членства, симпатиків, юнацтва, прихильників.

Наша Організація має уже понад півстолітню організаційну структуру, випробувану й загартовану у важкій підпільній праці та боротьбі. Наша сітка поза межами України, в країнах вільного світу, вдержує і практикує тільки найосновніші форми підпільної організації. Перед зовнішнім прихильним світом наша організаційна, виховна й політична праця не потребували б навіть наймінімальнішого укриття, якщо б у цьому світі не діяв ворог чи його агенти, які слідкують і у всілякий спосіб здобувають таємниці державних народів, але які також слідкують за рухами й працею тих організацій та установ, а в цьому й людей, які кровно, духовно й національно в найрізноманітнішому приміненні цього слова пов'язані з народом на Батьківщині та з його боротьбою за визволення і державність. Будучи частиною українського народу поза Україною, а в додатку такою його частиною, яка становить у певних розмірах його запілля і репрезентацію його стремлень та актуальної боротьби, нашим обов'язком є так вести свою щоденну працю, щоб якнайширше пропагувати ідеї і програму ОУН, але рівночасно не унааявнювати усіх носіїв цих ідей та програми, а головне – не унааявнювати своєї організаційної побудови та сили – двигуна цих ідей і тієї програми в щоденній праці. Отже, практиковані до цих пір мінімальні по суті прийоми конспіративности обов'язково задержувати всюди, в дусі та практиці цього вирощувати молодші кадри нашої Організації. А хто з цього виломлюється в один чи другий спосіб, того напроваджувати на порядок або взагалі відсувати, згідно з устроєвими правилами, від Організації.

Це, що сказано повище, можливе до здійснення в струнких рамках організаційної структури. Наша організаційна структура опирається на звена, станиці, куші, райони, області й терени чи крайові проводи. Цим шляхом, чи тією структурою ідуть всі чинності Організації до членства, симпатиків, Юнацтва й організованих прихильників, і від їх аж до найвишого Проводу. Тому цю радше упрощену структуру треба дуже дбайливо зберігати, розбудовувати і вміло нею на усіх щаблях оперувати. Важливе: щоб кожен член належав до звена, у звені виховувався і у звені та по через звенове пов'язання сповняв усі свої первинні повинності. Станиця, куш і район – це в основному в'язанка звен. Нормально, кожне звено повинно б так організуватися і діяти, щоб крити якусь частину терену станиці, а станиця – село, містечко, місто, метрополію, або групу сіл, містечок тощо, або й навіть якусь одну чи більше округ негусто заселених українцями. Звеном завідує Звеновий, станицею – Станичний Провід, Кушем – Кушевий, а районом – Районовий Провід, що складається з кількох чи кільканадцяти членів. Ці проводи керують діяльністю звен і координують їх по лінії специфічних завдань організаційного, громадського та кожного іншого поряд-

ку. Область – це в'язанка кількох станиць і кушів чи районів. Так це йде аж до найвищого Проводу Організації.

Певна кількість організаційних справ порухується тією сіткою в низ і вгору почерез Провідників клітин на терені /Зенових, Станичних, Кушових, Районових, Обласних тощо/. Але багато важливих завдань порухується по лінії сітки референтур /організаційна, виховно-вишкільна, пропагандивна, військова, крайових справ, справ молоді, громадських організацій, жіноцтва тощо. Як провідники клітин, так і референти мають право й повинність доступу до всього активу Організації, бо вони – це впершу чергу організатори та координатори організаційної праці в різних її формах вияву, але виконавцями того, що треба зробити в одній чи другій ділянці або справі, включно до Референтури безпеки, є і завжди повинні бути всі члени Організації, або в декотрих потребах, спеціально підготовані для цього групи активу. У цій структурі найважливішим завданням головно провідників клітин і їхніх організаційних референтів є пильнувати, щоб ця структура була обсаджена по спроможностях найкращими людьми, щоб вона діяла як цього потребують завдання – жваво, всеціло і скоординовано.

Маючи пряме або посереднє відношення до дуже широкого вахляра організаційних і ширших суспільних явищ, питань і завдань, необхідним є мати також і ширшу від звена систему доведення всього того до активу, його підготовки і впровадження в дію. Тут з поміччю приходять ширші сходини активу в станицях, районах чи областях інформативного та виховно-вишкільного характеру, відправи у станицях, районах, областях і теренові з усіх клітин, або як цього вимагає справа.

У нашій системі інформації, виховання, вишколу, передачі та обговорення інструктажу тощо є ще наради й відправи за референтурами або з окремими групами, що також допомагає у загальному виробленні тих, що ведуть, керують і плянують, як і тих, які разом з першими та під їхнім проводом, порадами і за їхнім прикладом усе, що в програмі, виконують. Наведені справи відомі, але доцільно пригадувати і наголошувати абсолютну необхідність усю нашу внутрішню структуру вдержувати, її постійно оновлювати, розбудовувати і вдосконалювати, і нею жити, в ній працювати, пам'ятаючи, що функція чи пост в Організації, як і членство в ній важливі і заслужені тільки тоді, коли весь актив – рядовий і провідний – сумлінно, активно, розсудливо з почуттям великої відповідальності здійснюють зміст свого членського приречення і свої кожночасні організаційні завдання.

Інформація, виховання, вишкіл

Від самого першого дня постановня ОУН, ця Організація була для багатьох українців і українок усім найближчим – родиною, школою, гартом душі та тіла, університетом, військовою і політичною академіями, орденом, що з'єднував ідеалістів, борців за людські й державницькі права поневоленого народу. Усе це не постало так собі само від себе. Все це увійшло у кров і кість наших Попередників у співжиттю у звенах, виховно-вишкільних і спортивних таборах, у дискусіях в гуртах у середніх і вищих школах, а чи під кушем, серед селянської молоді чи при станках або конспіративних зустрічах серед фабричного робітництва.

У нашій Організації завжди були і зараз є члени, симпатичні і юнацтво з усіх шарів та верств українського суспільства. Були і є люди з академічною освітою, професіоналісти, люди з середньою і нижчою освітою, канцеляристи, робітники, селяни і безробітні, багаті, менш багаті й вбогі, світські і духовні, студенти і міська та селянська молодь, батьки, матері, хлопці й дівчата. Наша Організація не мала свого

власного університету чи академії, і не було в Україні багато початкових, середніх, вищих та високих шкіл під стислим тільки українським зарядом. Однак, з усього того великого й гнітучого маразму життя "під караулом" виростили свідомі, ідейні і на життя віддані Борці України, члени ОУН, старшини і бійці УПА, в яких національна свідомість, а в дуже багатьох загальне освітнє знання та виробленість порівнювали найкращим вихідцям Сорбони, Оксфорду чи Гарварду, про що свідчать їхні друковані праці та осяги на полі боїв. Коли ж мова про українськість, то в багатьох їх їхнє загальне знання, проникливість і вдумливість в минуле і сучасне України виходили далеко поза межі того, що в існуючих у нас в Україні обставинах ніби можна було досягнути. Це відданість, відвага, чини, що єдали довкола ОУН народ. Людей саджають в тюрми за промови на вічах, за проповіді в церквах, а навіть за сценічні виставки в національно-патріотичному дусі. Так є досі.

Наші Подруги й Друзі досягнули цей високий рівень національної свідомості і знання у виховно-вишкільній праці у звенах, черпали одно й друге з радше скупої літератури. Академічні дома, студентські гуртожитки тощо були середніми, високими і найвищими школами юнацтва і членства ОУН.

Кожна політична організація має свою виховно-вишкільну систему. Їхня система дуже близька до тієї, яку практикувалося і практикується у зменшій, а почасти й зневірній, однак доцільній формі. Хребтом і рушієм у тій системі є самоосвіта, інспірована, унапрямлєвана і керована організаційними сходами у звенах і станицях, сперта на студіювання літератури, обмірковування, обговорювання, продискутована і зглиблена на сходах, курсах і семінарах.

Отже, коли в нашій Організації є рух до дерзання під оглядом виховання, вишколу, поінформованості, студійності і дальшої публіцистичної творчості як ознаки постійного росту згідно з ходом життя і його потреб, як також згідно з розвитком боротьби і її вимог, тоді сходи вишкільні, дискусійні, студійні гурти, курси, семінари тощо необхідні, на які мусить бути час, охота й заправа. Заправа в тому, щоб член не був завжди пасивним слухачем, але активним співтворцем і співбудівником своєї, своїх друзів і подруг, національної свідомості, ідеологічно-політичної ясності та стійкості, організаційної і суспільної виробленості. А цю активність у виховно-вишкільному процесі можна досягнути тільки із праці поза сходами у студіюванні літератури на ідейно-політичні теми.

Повинністю кожного члена Організації є передплачувати і перечитувати принаймні наші офіційні "Шлях Перемоги" і "Визвольний Шлях" і купувати продовж року дві-три книжки організаційно-пов'язаних видавництв. Таку настанову рішучо допильновувати, бо саме наша преса є важливим засобом постійного доповнювання нашого знання та інформації.

Сходи, курси, семінари, відправи тощо мусить наш провідний актив старанно підготовляти з організаційної сторони і змістової, аби не лише показати зі статистичного боку кількість організаційних імпрез, але щоби вони були захопотою та підкріпленням для активу. Серед молодшого активу і юнацтва необхідно переборювати відповідним переконуванням легковажність до української мови, а тоді краще піде з нашою літературою. Все це досягати не криком, застрашуванням, лайкою, але розважним переконуванням і прикладом усіх тих Подруг і Друзів з молодшої генерації, які розуміють це і мають досвід у цій ділянці.

Ми як Організація і ми як актив її ніколи не досягнемо потрібного знання для важливої політичної і громадської діяльності, коли саме це знання і процес до його досягнення узалежнимо тільки від принагідних аудиторних семінарів, зустрічей, відправ тощо. Бо сьогоднішні вимоги до члена політичної організації, головне до тієї її частини, яка працює в ім'я визволення України поза межами батьківщини, є значно вищі від того, що член потребував для праці в рідному селі чи містечку. Ці вимоги особливо великі до тієї частини активу, який працює на зовнішньому відтинку між чужими народами, але й між українцями поза нашим середовищем.

Дисципліна, дружність, послідовність

Приготовляючись до зложення членського приречення, кожний кандидат, а відтак член знав і знає, що своєю присягою вона/він зобов'язуються дотримуватись засад високої національно-суспільної моралі, а рівночасно з цим придержуватися зразкової поведінки в особистому, родинному і громадському житті, як і в професійній праці. Всі ми зобов'язані шанувати українські національні святощі, боронити де тільки потрібно честь і добре ім'я української нації, нашої Організації і пам'ять героїв. Він/вона мають виконувати дбайливо організаційні доручення та зберігати організаційну тайну. Він/вона є зобов'язані належати до первинної організаційної клітини – звена, а потім через звено до станиці, куша чи району, незалежно від становища чи функції в Організації, і виконувати у цих клітинах певні організаційні доручення: сплачувати членську вкладку та оподаткування, побирати організаційну літературу, звітувати Звеновому або Станичному про свої рухи, а головне про часові, довші або напостійні виїзди і залишати адресу для пов'язання на новому місці побуту, приймати інформації і самому інформувати свого найближчого зверхника про різні помічення, головне про дію ворога чи противника, брати участь у сходинах звена або станиці, та виконувати інші доручення.

Кожний член, не дивлячись на вік чи стан здоров'я, є зобов'язаний завжди скріплювати та поширювати свої знання з обсягу ідеології, програмових засад і політики Організації, а рівночасно засвоювати і вдосконалювати інші свої здібності і вміння в одній або в кількох ділянках організаційної та громадської праці, щоб в потребі могли взяти у свої руки провідницькі функції в Організації та в громаді.

Не може бути в Організації члена, юнака, організованого симпатика чи прихильника, що не платив би регулярно членської вкладки, оподаткування та відповідно до дії не жертвував би на фонди Організації і так же дисципліновано та щедро піддержував одобрені Організацією громадські фонди та подібні міроприємства. Де однак член про це забуває або від цього ухиляється, його зверхник має право вжити відповідні заходи, включно до зголошення нездисциплінованого члена до карного звіту.

В нашій Організації дисципліна повинна ґрунтуватися на ідейних переконаннях. Не повинно бути члена, кандидата, юнака, симпатика чи прихильника, якого треба гонити до праці та сповнювання обов'язків силою чи страхом. Бо де до цього треба вдаватися, там краще такого члена в Організації не мати. Устроєві засади й повинності в ОУН різняться від загально-громадських тим, що вони пристосовані до організації, яка єднає найбільш відданих національній ідеї людей, пристосовані до організації, в якій слово й зброя стояли і стоять дуже близько до себе. Тому й питання організаційної дисципліни й внутрішньо-організаційного ритуалу є строгіші. В цьому способі функціонуван-

ня і праці є місце на слово, на думку, критичну заввагу чи пропозицію, але є також місце й потреба на виконання того, що згідно з устаткованими приписами доходить до члена як настанова, наказ, доручення. Всі Подруги й Друзі охоплені організаційним знам'ям морально й організаційно зобов'язані ладнати всі справи всередині Організації і всі повинні сприяти думками, чинами і щоденною працею, щоб у цьому внутрішньому організаційному житті та співвідносинах було найбільше самодисциплінованості, дружності й послідовності в праці.

Сила кожної організованої групи завжди виростає і спирається на таких елементах: глибокого ідейного пов'язання з усім тим, що становить цілі існування і програму діяльності організації; на добровільному, однак дисциплінованому підчиненні потребам у здійсненні програми організації, на послусі тим, що є у її проводі, і на відданості другам і подругам у праці та дії, і вкінці – на здоровій, глибокій, ширій, відданій дружності у відношеннях та співпраці між собою і в організації. Член може мати подекуди критичні настановлення, а чи навіть і жаль до другого члена. Однак це не може за ніяких умов переходити в ненависть чи ворожнечу. Певні якості треба постійно й запевливо плекати. Тоді ОУН буде незмінною авангардною силою в боротьбі українського народу за свою державу й волю!

І. Ковальський

ЧЕРГОВІ ЗАВДАННЯ ЗОВНІШНЬО-ПОЛІТИЧНОГО СЕКТОРА

Із смертю сл. пам. Ярослава Стецька, українська зовнішня політика втратила того, котрий підніс її на вершини. По всьому широкому світі заговорили про Україну. Нашу концепцію визволення поневолених народів, як передумову уникнення третьої світової війни, перебрали численні політики вільного світу. Ми, яких Організація покликала далі розбудовувати цю дуже важливу галузь визвольного руху, завжди мусимо мати на увазі, що чим більше вільний світ буде ознайомлений із боротьбою української нації за її суверенне життя, чим більше ключова роль України з її союзниками – поневоленими народами, у розв'язці проблем світу буде самозрозумілою, тим легше буде нашому народові зводити бій із нашим вічним ворогом Москвою, тим скоріше ми наблизимося до нашої остаточної перемоги.

Наближаючися до Тисячоліття Хрищення України, мусимо бути свідомі того, що Москва в усьому світі веде тепер шалену пропаганду, щоб закріпити переконання, що Русь-Україна, центр християнства й культури на Сході Європи, це відтинок московської історії, що Україна невід'ємна частина Росії. Тому, усіма доступними нам засобами мусимо цій московській брехні протиставитися. Це зокрема важливе завдання для працівників на зовнішньому відтинку. Тому наш англомовний твір, збірна праця визначних людей науки й культури з нагоди Тисячоліття Українського Християнства, повинен бути якнайширше розповсюджений серед народів вільного світу. Наукові конференції з нашої ініціативи, при співпраці церковних кіл і західних народів, університетів чи інших наукових інституцій повинні бути організовані впродовж 1988 р. чи уже 1987 р. Доповіді, симпозіуми, статті, радісьві пересилання чужими мовами серед оточуючого нас вільного світу повинні входити у програму нашої найближчої діяльності. Ні однієї замітки неправильної в тому напрямі, інсинуованої москалями, чи їхніми попутниками ми не повинні лишити без нашої реакції. У кожній країні більшого поселення українців діють комітети Тисячоліття. Завданням зовнішніх працівників

є популяризувати їхню працю серед зовнішнього світу.

У Відні /Австрія/ продовжується Конференція безпеки і співпраці в Європі. На цю конференцію були вислані через наших представників меморіяли від Українського Державного Правління і від ЦК Антибольшевицького Блоку Народів, як і від українських громадських централей. У меморіялах була звернена увага головно на поневолення національних і людських прав, на релігійні й політичні переслідування, на долю в'язнів, особливо тих, які уже довгими роками караються по тюрмах і концтаборах. У квітні 1987 на порядку нарад окремо має стояти справа Чорнобильської трагедії.

З усіх країн нашої дії повинен іти натиск, щоб державні делегації, які беруть участь у цій конференції, засудили Москву за злочин Чорнобиля — побудови реакторів у найбільшому скупченні української нації /30 мільйонів/ біля самої столиці, за замкнення герметично кордонів, щоб не допустити жертвам нуклеарного зараження допомоги, за злочинне влаштування першотравневого фестивалю в Києві, тим чином наражуючи тисячі нашої молоді на певну смерть, за висилку безборонних в'язнів до вичищування Чорнобильської території. При тому по можливості подавати факти, зібрані не лише з нашої преси, але також із різного листування з рідними, чи інформаціями зібраними від своїх подорожуючих чи чужинців.

У наших меморіялах ми не сміємо вимагати, щоб уряд УССР був допущений на конференцію, бо це не є жодний український уряд, а уряд колонії, насаджений Москвою. Доки Україна не є вільною, ми повинні домагатися, щоб український нарід мали право заступати його речники за кордонами України.

26 квітня 1987, у річницю трагічного вибуху реактора в Чорнобилі, ми повинні повести освідомлючу акцію серед вільних народів, звертаючи увагу не лише на колоніальну експлуатацію Москвою України й інших поневолених народів, але й на розбудову коштом поневолених народів проти їх волі, мілітарного потенціалу, яким Москва загрожує цілому світові, ще вільному.

У зв'язку з захопленням численних західних медій 'новою політикою' Горбачова, його 'гуманними' реформами й 'демократизацією' комуністичної системи та скріплення 'інтернаціонального' виховання молодого покоління, щоб здійснювалося закріплення 'совєтської дружби вільних і рівних народів', ми повинні пригадати облудну імперську націоналістичну політику Леніна, на якого покликається М. Горбачов, на політику, що привела до організованого голоду, який коштував Україні сім мільйонів трупів, на чистки, на здавлення Мадярської революції, на скручення голови навіть комуністам ЧССР тощо. Усе це вже було в московській імперії. Вільний світ замість вірити в покращання московсько-комуністичної системи, повинен дати підтримку поневоленим народам, що постійно приносять жертви у боротьбі за повалення її.

Фронт народів АБН кріпшає не лише у наслідок спільних жертв після Чорнобильської катастрофи /крім українців сильно потерпіли білоруси, балтійські народи/, але також розрухами в Казахстані й Таджикистані, невгнutoю боротьбою хоробрих афганських муджагедінів. До популяризації ідей АБН у вільному світі сильно причинилася дуже вдала й добре підготована конференція АБН у Торонті.

Поєднання нашої боротьби, боротьби поневолених народів у ССР і в

сателітних країнах, з боротьбою народів, які зараз ведуть збройну боротьбу, як Афганістан, Нікарагуа, Мозамбік, Ангола, Етіопія, Індокитай, а також через підривну боротьбу, яку веде Москва серед вільних народів, сильно поширив рамки АБН, у члені якого вступають організації народів поза СССР і його сателітних держав. Велика участь національних делегацій від 23 народів, включаючи членів американської та канадської адміністрацій, жива, активна участь молодого покоління в підготові й у працях самої конференції – надали їй широкий розголос і це все поглибило співпрацю між організаціями від поневолених, як теж і вільних народів. Зокрема наша моральна підтримка борців за волю Нікарагуи, якої представник Адольфо Калеро був запрошений із доповіддю на конференцію, викликала шалену реакцію лівизни, яка перебільшуючи наші можливості, атакує АБН за нібито матеріальну підтримку т. зв. "контрас". Тому, що визначні представники канадського політичного світу підтримали Конференцію АБН своїми виступами в ній, чи лише присутністю, посипалася атака на них й перенеслася на форум канадського парламенту, а тим більше канадської преси. Звідомлення з конференції і численні інтерв'ю були передавані за залізну заслону редакціями СБС, Голосу Америки і Радіо Свобода в Мюнхені.

Для посилення праці Європейської Ради за Свободу є в підготовці на травень ширша нарада Почесної Президії, Екзекутиви і членів у Мюнхені під головуванням Джона Вілкінсона, члена парламенту Великобританії.

Після двох конференцій у ЗСА і двох в Європі останніми роками, чергова конференція Світової Протикомуністичної Ліги /ВАКЛ/ буде відбуватися цього року в Національному Китаї у Тайпеї. При цій нагоді буде змога знову посилити нашу дію серед азійських народів не лише під час конференції, але й відвідуючи їх країни після конференції.

Великою допомогою у нашій зовнішній ділянці є писане слово, наші чужомовні видання, якими можемо закріпити кожну нашу зустріч, чи промовити до західньої людини, якщо не маємо змоги стрінуги її. На жаль, у нас ця справа ще не є належно розв'язана. Деякі наші видання розходяться у дуже малій кількості через брак підтримки ширшого нашого членства й української громадськості взагалі. Пам'ятаймо, що нашими виданнями чужими мовами є "Юкрейнен Рев'ю" – виходить у Великобританії, "Л'Ест Юроп'єн" французькою мовою виходить у Франції, "АБН-Кореспонденція" англійською мовою друкується в Мюнхені, УНІС англійською мовою у Великобританії, німецькою у Німеччині, французькою у Франції, англійською у ЗСА, "Ньюс фром Юкрейн" у ЗСА, "Еко оф Юкрейн" у Канаді.

С. Дунаїв

ОСОБЛИВІ НАЦІОНАЛЬНІ РІЧНИЦІ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ 1987 РОКУ

Побіч національних і церковно-релігійних свят, що їх відзначаємо і вшановуємо щороку, на 1987 рік Провід ОУН визначив для особливого відзначення наступні річниці:

1/ 70-річчя початку Української Національної Революції в березні 1917 року. Наголошуємо протиперські революційні національно-державницькі процеси на Українських Землях, що перебували під царсько-російською окупацією, стремління українського народу до державної волі й людських прав, справедливого соціально-економічного ладу, власної української влади, ліквідації чужонаціонального російського панування.

колоніального визиску й деспотичного економічно-соціального режиму.

2/ 5-го липня вшануємо першу річницю смерти творця найновішої Української Держави, сл. пам. Ярослава Стецька, 46-ту річницю від проголошення повного складу Українського Державного Правління /5-го липня 1941/ у відновленій державі Актом 30-го червня 1941 р. Рівночасно гідно вшануймо пам'ять героїні і провідного члена ОУН, сл. пам. Катерини Зарицької-Сороки у першу річницю її смерти /29-го серпня 1986/.

3/ Цього року відзначаємо славні дати козацької доби: тристаріччя від вибору Івана Мазепи на гетьмана української держави /25 липня 1687/, одного з найвизначніших борців проти російського імперіялізму, за суверенність і соборність українського народу – знамено найкращих українців багатьох поколінь! Рівночасно вшануймо творця української козацької держави – гетьмана Богдана Хмельницького в 330-ту річницю від його смерти /6-го серпня 1657/ і вибір на гетьмана Івана Виговського /25 жовтня 1657/ – переможця над російськими агресорами під Конотопом! Пригадаймо гетьмана Пилипа Орлика, славного "мазепинця" в 245-ту річницю його смерти /24 травня 1742/.

4/ Осінню вшануємо 45-річчя від сформування перших відділів Української Повстанської Армії /14 жовтня 1942/, героїчну боротьбу закерзонських українців за соборну і суверенну українську державу в сорокову річницю загибелі на полі бою Крайового Провідника сл. пам. Ярослава Старуха-Стяга /17 вересня 1947/, сорокову річницю замордування москалями єпископа Теодора Ромжі, прибуття в Західну Європу першого рейдувочого відділу УПА /12 вересня 1947/, вивіз на Сибір 150.000 українців із західних областей /19-21 жовтня 1947/, замордування єпископа Йосафата Коциловського /17 жовтня 1947/ та комуно-польська злочинна акція виселення лемків /від 1 листопада 1947/.

Крім повищих річниць доцільно пригадувати народові ще такі дати:
7 лютого: 45-річчя відновлення в Україні Української Автокефальної Православної Церкви під проводом митрополита Полікарпа,
4 березня: 35-річчя загибелі на полі бою талановитого мистця ОУН-УПА Ніля Хасевича-Бея-Зота,
травень-червень: 65-річчя московського народовбивства українців на Кубані 1922 р. під час "червоного терору",
липень: 20-річчя від великого російського судилища над членами Українського Національного Фронту /1967/,
25 липня: 45-річчя загибелі Крайового Провідника ОУН на ОСУЗ – сл. пам. Дмитра Мирона-Орлика /1942/,
9 вересня: 1030 років від подорожі української володарки вел. княгині св. Ольги до Візантії, яка підготувляла впровадження християнства в Україні,
1 жовтня: 800 років від смерти кн. Ярослава Осмомисла /1187/, який поширив українську державу по ріку Дунай,
4 грудня: 45-річчя від загибелі з рук нацистсько-московського ката Вірзінга – сл. пам. Івана Климова-Легенди, Крайового Провідника ОУН на ЗУЗ.

Третя точка Декалогу Українця-Націоналіста: "Пам'ятай про Великі Дні наших змагань."

Четверта точка Декалогу: "Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу Володимирового Тризуба."

П'ята точка Декалогу: "Пімсти смерть Великих Лицарів."

На ідеологічно-виховні теми

ЖИВЕ СЛОВО В НАЦІОНАЛІСТИЧНІЙ ДІЇ

Націоналізм — це рушійна сила, яка мусить безперервно творити, стимулювати, унапрямувати. Динамізм українського націоналізму є передумовою успішності його дій, його перемоги. Пульсуюча кров героїчної дії залежна від сили і ритму її мотору, серця, а серцем організації є емоційна наснага її членства.

Ми знаємо, що віра в ідею спонукує іти на смерть, щоби лиш ворог згинув. Віра фанатиків мусить постійно підкріплюватися зовнішніми проявами, гуртовими молитвами, показовими процесіями, промовами, зображувальним мистецтвом. Де фанатизм є частинкою життя, де ідея підкоряє собі всі інші елементи побуту, де слово провідника є законом для всіх, це слово, хоча б вимовлене шепотом умираючої людини, має силу, якій ніхто не протиставиться.

Та не так є, коли живе слово ідеї в катакомбах, де воно мусить переборювати ворожі, окупаційні, фізичні та ідейні заборони. Тоді слово проходить у формах захалявних книжечок з рук до рук, шепотом, як наглядач не бачить, з уст до уст, і рідко, деколи зможе вилетіти вільною пташкою в світ, щоби опинитись на шпальтах друкарської машини.

Але найсильніше слово діє тоді, коли воно живе, і промовляє безпосередньо від людини до людини, від серця до серця. Теперішня техніка, поширивши засобами радіо та телебачення аудиторію на мільйони глядачів може впливати на перевиховання тих мільйонів, і впливає, і перевиховує, проте стала вона словом — роботом, де затратився персональний зв'язок людини з людиною, де зв'язок став лиш одностороннім. Безсумнівно, із усіх медій телебачення найсильніше діє, і ворожа пропаганда, вороже перевиховування має цим засобом є дуже небезпечне. Брак нашої, української націоналістичної телевізійної станиці, брак наших людей із впливами на публічні програми є великою прогалиною в праці наших кадрів. Ми не можемо нікого втримати від оглядання телевізійних програм і слухання радіо. Українські радіопрограми і телевізійні програми такі вбогі, такі позбавлені і мистецтва, і інтелектуальної сили, і ідеологічної лінії, що вони ніяк не можуть вплинути ні на своїх, ні на чужих. Але народи й ідеологічні групи, що мають гроші, просовують всюди вбивчі для нас новини, картини, слова. Згадати б дуже популярну програму про "мою Росію", що її провадив тенденційно Пітер Устінов. Ми протестуємо, це може незначно щось допоможе, але славний актор і його переконливо вимовлені слова своє зробили: відібрали від нас приятелів, а додали нам ворогів. І таких програм багато. А як появилася наша вістка про голод, створився біля неї такий шум, якби це була атомна бомба. І це доказує, який цей фільм про голод ворогам нашої нації небезпечний, який цей засіб новітньої техніки в ідеологічній боротьбі конечний.

Цього технічного засобу має медій давніше не було. Але була велика рушійна сила в театрі. Великі цивілізації світу використовували театральні дії не лишень для виховання суспільства, але й для втримання порядку в державі, і для підкорювання підбитих народів. У старинній Греції театральні дії, що розвинулись із релігійних фестивалів Діоніса, в основі були священнодіями, в яких глядач був не лише пасивним глядачем, але й співучасником жертвоприношень та молитов. Така співучасть тисячів глядачів посилювала динаміку театраль-

ного дійства і його виховний вплив на маси. Християнська літургічна відправа у своїх зовнішніх формах оперлася на принципи грецького класичного театру, із його двома головними акторами чи "провідниками хору" – священиком та дияконом, і хором, і навіть побудова іконостасу з трьома входами є продовженням традицій грецької "скене". Так живе слово великих отців церкви, Іоана Золотоустого й Василя Великого, уbrane у форму мистецького дійства, маючи вірних не глядачів, а співучасників містерії, поширювало ідеї найважливіших моментів цього дійства, читаних наук Бога Слова. Християнство поширювалось як довго була сила у вірі, і як довго була краса в обряді. З жахом помічаємо, що на Заході, де нема заборони релігії, є занепад її мистецьких форм, її практик, її ролі в суспільному житті. Для українського національного визволення християнство є однією з цілей та доріг. Українські націоналісти мусять собі усвідомити конечність вичищення нашого обряду від чужих, ворожих нам впливів, позбавлених нашого розуміння естетики. Наша церковна служба, яка взявши з Візантії основні форми опрацювала їх на свій лад величезним досвідом і талантом своїх традицій, мусить вернутись до тих форм, які, як найбільш досконалі театральні дійства, із елементами світла /свічки/, барви /ікони, ризи/, руху /молитовні жести/ і звуку /церковні співи/ протягом двох тисячоліть /рахуючи початок християнства в Україні від апостольських часів, через Андрія, Климента мученика і його християнські колонії/ виховували, підносили духа, і поширювали Слово Істини на далекі простори української імперії.

Християнство не зробило в Україні революції. Воно прийшло поступово і мирно на ґрунт готовий до християнства. Але воно заступило передхристиянські дійства скоморохів, які наші святі Печерські угодники поборювали, а інші театральні дійства, як похоронні голосіння чи весільна драма зіллялись із християнськими обрядами, одне доповнюючи другим. Театр є частинкою людського життя. Без нього неможливо обійтись. Суспільне життя без театральних дійств є позбавлене обличчя, є мертво.

Та є в історії моменти, в яких ми помічаємо живе втручання театру в історичні події. Парламентарні зміни в Англії підготував театр. А комедія Мольєра поставила основу для французької революції.

У часи, як політична думка не могла бути висловлена прямо в очі тиранові в його столбнім домі, чули думку про волю сотні міщан чи селян на ярмарках із плятформи перед візком мандрівного театру. Попадали ті мандрівні скоморохи і в тюрми, в диби, на плаху. Та завжди, як філософія, театр був носієм нових ідей і підготовляв політичні зміни. Досить абсурдно діяв театр Бартольда Брехта в час, як наростав гітлеризм, але форми експресіоністичного театру із його героїчним звучанням дістали сильний відгомін в Україні в театрі "Березіль" Леся Курбаса і в драматургії Миколи Куліша, за що оба заплатили життям.

В інших умовах творила свої героїчні драми Леся Українка. Вона не мала свого театру, щоб на нім опертись, і відразу, візуально й слухово діяти виховно на своїх сучасників. Драматургія Лесі Українки стильово випередила добу, в якій вона жила, на ціле століття, а ідеологічно вона зв'язана з Шевченком та Донцовим, що ставить її творчість на найвищий щабель націоналістичної думки. Твори Лесі Українки опрацьовані умовно, за законами грецької сцени з додатком сучасних можливостей експресіоністичного сценічного вислову, є чи не найсильнішим виховним засобом у виробленні націоналістичного світогляду. Твори Лесі Українки дуже сценічні навіть, як вони для сцени не писані, або писані як короткі монологи чи діалоги. Її твори, як "Грішниця" чи

"Іфігенія в Тавриді", чи "Триптих", дуже виховні ідеологічно, і прекрасні для пів-абстрактного виконання на сцені. До доброго виховного репертуару повинні належати також драматичні твори Людмили Старицької-Черняхівської, зокрема "Іван Мазепа", "Останній сніп", "Гетьман Дорошенко". За участь у націоналістичній СБУ і за високоякісні твори з національним змістом, Старицьку знищили москалі.

Та найсильніше діють опрацьовані Курбасом Шевченкові "Гайдамаки", і таки для сцени писана Шевченком містерія "Великий льох". У містерії "Великий льох", Шевченко недвозначно доказує найбільшу трагедію України через "возз'єднання" з Москвою, що вело до дальших катастроф за часів Петра та Катерини. Від часу, як Курбас опрацював своїм театральним ритмом цей сценічно-політичний архитвір, ніколи більше сцена України містерії Шевченка не побачила. Відновив її в таборі на чужині учень курбасового співпрацівника, Василька, Євген Чопілко, що помер передчасно від тяжкої праці в копальнях Південної Америки. Від нього перебрала курбасову композицію А. Шум і декілька разів відтворювала її на сценах Канади.

Не можна переоцінити вартости сценічної та виховної цього твору. Він розбуджує національне сумління, виявляє найтрагічніші моменти нашого минулого і будує віру в майбутнє. Під оглядом форми світова література не має йому рівного твору. Націоналістичне виховання мусить мати "Великий льох" у своїй програмі. Роля "Героїчного театру" для націоналістичного виховання знаменито з'ясована у все актуальній студії Н. Геркен-Русової під цим же заголовком /1939-Львів, друге вид. Лондон, 1957/.

Пов'язаний зі сценою є ораторський хист. Ми мали талановитого виконавця літературних творів, справжнього мистця живого слова, Юліана Геника-Березовського. Він сам промов не писав, але як він говорив, чи читав, кожне слово пульсувало життям пережитого змісту. Сумно дивитись, як в нас падає живе слово під впливом соц-реалістичної школи, де все, що написане, або однаково кричать, або однаково підспівують, але змісту ні не відчують, ні передають. Передача змісту посилює той зміст. Ми знаємо, яке значення для успішности походу чи бою має слово полководця. Ясно, слова, які вимовляє полководець чи провідник, мусять бути винайдені в його природі хоробрій і боєвій. Великим промовцем був Симон Петлюра. В боях УПА згадують колишні вояки командира Хріна, що кликав: "Лемки, на перед!" Чужа мова може бути перешкодою для промовця, але вона уступається перед великою переконливістю думки і чуттям, що її підсилює. Ми чули, як на нарадах АБН промовляла подруга Слава Стецько англійською мовою. Мова чужа не була їй перепорою. А цитат зі Стусової заяви - поезії "Як добре те, що смерті не боюся" звучав як заява самої доповідачки. Сила слова мусить іти із силою переконань. Тоді можна переконувати, перевиховувати і закликати других.

Націоналісти, які виступають публічно в українській чи інших мовах мусять бути добрими промовцями. Ми маємо на кім вчитись. Україна дала великих церковних проповідників, і на їх стилі можна виробляти проповідницький політичний стиль. Особливо митрополит київський Іларіон /XІ століття/ був проповідником не лиш церковним, але й національним. А великий учитель українського націоналізму, Дмитро Донцов, писав стилем Кирила Турівського /+1182/, вживаючи засоби образности, тиради, повтори, заклики, риторичні запити і т.п. і користуючись з вільної руки прикладами світової та української філософії, історії, літератури, так як Турівський користувався вільно, з пам'яті, цитатами Святого Письма. Донцов впливав на виховання кадрів націоналістів, які йшли на смерть для ідеї, бо його слово було переконуюче так змістом,

як формою.

У вихованні нових кадрів, у поширюванні ідеї націоналізму, у дії, для досягнення нашої кінцевої мети, визволення України з ворожого московського займанства, театральне мистецтво, і мистецтво живого слова в устах промовців є вітальною konieczністю.

З другого боку, націоналістична думка мусить бути без перерви обачною на наступ ворога дорогою сцени. Особливо росіяни, які в цілому світі ведуть ідеологічний наступ дуже підступними і рафінованими дорогами, і їхній материк – Росія – доцінюють важливість пропаганди усіма дорогами, усіма медіями, а особливо дорогою живого слова і сцени.

Існують по великих містах сцени і театральні групи, що дорогою "модерного" театру пропагують атеїзм, комунізм і інтегральність російської імперії. Ці пропагандивні думки, прикриті назовні пацифізмом, проходять у всіх формах мистецтва, особливо на телевізійних програмах. У школах і на університетських форумах комунізм під плащиком лібералізму та російський месіанізм під плащиком пацифізму пропагується "об'єктивними" і "рожевими" професорами. Переполокування мозгів провадиться в ракетнім темпі. Тому наша праця є дуже важна і відповідална. Мусимо не лишень вміти пізнати і розшифрувати ворожу пропаганду в чужих, але особливо в своїх середовищах, вміло їй протидіяти критикою тої пропаганди, і своєю протидією, що не сміє бути на нижчому від ворожої мистецькому рівні.

Український театр і живе слово в діяспорі є дуже занедбані. З того користує ворог, і чи то насилає нам своїх агентів як "професійних" у тих ділянках, чи то пробує опанувати існуючі одиниці, театральні групи чи талановиту молодь, щоб ними проводити свою затроючу чистоту ідеологічного мислення нашої громади, навіть націоналістичного активу. Часом наслані агенти прикриваються двоякими масками, щоби попри кілька позитивних імпрез просунути перше одну, потім щораз більше своїх руйнуючих пашквілів на націоналізм. Велика чуйність, і знання матерії тут конечно.

Український націоналіст мусить бути не лишень чистим у своїй ідеології, але мати глибоке й всестороннє знання, щоби розпізнати ворожу дію і могли давати їй відсіч. У ділянці сцени і живого слова це є необхідне, щоб втримувати наші кадри від ідеологічної дегенерації, і щоб їх зміцнювати в силі боевого духу.

Андрій Вербицький

ВІДОМОСТІ З ФОНДУ ОБОРОНИ УКРАЇНИ
ім. Ярослава Стецька

Від проголошення установа Фонду Оборони України /ФОУ/ проминає 13 років. За цей час свідомо українська громадськість щед्रो відгукується на заклики Фонду і робить це дотепер. Жертводавцями на Фонд є українці, що визнають потребу незалежної української політичної дії у вільному світі та розуміють вагу її фінансової незалежності від посторонніх сил. Звідси можна зробити логічний висновок: фінансову незалежність для незалежної української політичної роботи може забезпечити тільки українська вільна громада.

Жертводавців на ФОУ є багато. Їх можна поділити на дві основні

частини: тих, які жертвують одноразово чи більшеразово з різних нагод і без нагод, і тих, які відчуваючи свій близький відхід з цього світу, передають чи записують певні суми свого тяжко-заробленого гроша на ФОРУ, щоб і тоді, коли їх не стане між живими, вони могли спомогати українську спільноту та її завдання на відтинку боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу своїми залишеними ошадностями.

Щоби подякувати своїм жертводавцям в особливий спосіб, поза подяками на посвідках вплати, в листах та в проголошуваних списках жертводавців, ФОРУ у минулому видавав жертводавцям більших сум відповідні грамоти, що були рівночасно подякою за більші пожертви й заохотою до дальших пожертв.

Тому одначе, що згадані грамоти були видані з приводу 50-ліття ОУН, була потреба видати нові грамоти, непов'язані з такими чи іншими річницями, щоб можна було видавати їх жертводавцям без будь-якого часового обмеження. Маючи це на увазі, ФОРУ ім. Ярослава Стецька устанавив чотири роди грамот: 1/ грамоту прихильника для тих жертводавців, які вплатили від 500.00 до 1000.00 доларів; 2/ грамоту добродія для тих, які вплатили суму від 1000.00 до 3000.00 доларів; 3/ грамоту мецената для тих, які вплатили від 3000.00 до 6000.00 доларів; і 4/ грамоту фундатора для тих, які вплатили понад 6000.00 доларів. Всі чотири роди грамот мають однаковий рисунок і відрізняються від себе різними кольорами напису слова "грамота", при чому напис "грамота" є синього кольору для прихильника, червоного – для добродія, срібного для мецената та золотого кольору для фундатора. Всі грамоти мають підпис покійного Голови Проводу ОУН, сл. пам. Ярослава Стецька.

Всі жертводавці мають свою картотеку, де записані їхні пожертви. Всі пожертви є проголошувані в "Шляху Перемоги" і "Гомоні України" тоді, коли наспіють від щонайменше 20 жертводавців. Пожертви є проголошувані в нумерованих списках, яких дотепер проголошено 144. На списку є подана найновіша пожертва жертводавця, а в дужках його чи її дотеперішня вплата на ФОРУ, з проголошеною включно. Це дає можливість жертводавцям мати перегляд всіх своїх влат з найновішою включно.

У списках, які видає ФОРУ, є проголошувані жертводавці з різних країн, якщо, очевидно, вони перешлють нам свої списки до проголошення. Хоч ми проголошуємо пожертви вплачені в різних країнах, хоч ми їх не одержали, ми саме з тих причин, що ми не одержали влат, не ведемо їхньої картотеки. Для тих жертводавців, з усіх теренів, що вплатили свої пожертви на ФОРУ в Канаді, ми ведемо картотеку, проголошуємо їх у списках, видаємо їм грамоти, листи з подякою після першої влати і т.п. Наша картотека зареєструвала сотні й сотні тих, які вже зложили свої пожертви, ми їм на цьому місці складаємо нашу ширю подяку й признання, і віримо, що за їхнім прикладом підуть всі ті, що з таких чи інших причин ще не зложили своєї пожертви на ФОРУ, що вони зроблять це в майбутньому, даючи цим доказ зрозуміння потреби Фонду, його завдань і цілей.

Жертвуючи, доказуймо постійно собі та іншим, що ми вповні розуміємо те, що Україна сьогодні небагато може зробити для нас, розсіяних по всьому світу й що ми, що живемо в вільному світі можемо й повинні робити все, що в наших силах, щоб помагати Україні в її змагу за волю і державну незалежність українського народу.

В. М. Бабай

На культурно-політичному фронті

БОРОТЬБА З ІМПЕРСЬКИМ КУЛЬТ-ОБМАНОМ

Сьогодні всі ми бачимо, що російська імперія переходить різні переміни й глибоку кризу. Михайл Горбачов намагається спільно з панівною російською елітою рятувати її від дегенерації та упадку. Він видумує всякі трюки, щоб здобути якнайбільше часу для підготовки нової, змодернізованої, технократичної провідної верстви на черговий етап екзистенції імперії. Тимчасово місце войовничої агресивності займає в політиці Москви примирливість, бажання співпраці з вільним світом, вияви охоти йти на компроміси тощо.

Одним із потужних прадавніх засобів в арсеналі російської імперської політики є т. зв. культ-обмін, себто ширення російської культури на базі кожночасних імперських завоювань та панівного режиму з наміром, щоб інші держави погодилися співпрацювати з Росією на основі визнання її завоювань. Тож сам собою, будь-який "культ-обмін" з СССР означає апіорно визнання імперії та бажання з нею співпрацювати в її теперішніх кордонах і з її теперішнім режимом. Якщо звузити такий "культ-обмін" до котроїсь частини імперії, наприклад, України, то він заставляє цих, які йдуть на таку діяльність, визнати режим УССР і йти на співпрацю з вислужниками і ренегатами з кіл поневоленого народу, бо саме їх висуває Москва на першу лінію своєї диверсійної "культ-обмінної" політики.

Теперішня фаза "відлиги" і посилення "культ-обміну" датується приблизно від двох років, від "славної" промови американського секретаря держави Джорджа Шульца на форумі корпорації РАНД в Каліфорнії перед виборами президента Р. Регена на другу каденцію. Шульц тоді виразно висловив дальшу концепцію американської зовнішньої політики супроти СССР на базі визнання СССР як ненарушимої державної одности російської імперії. Після виграних виборів, нова Адміністрація зразу почала реалізувати відповідну політику, зокрема включилася в "культ-обмін" із СССР.

Українська політично активна спільнота в основному свідомо, що "культ-обмін" між західними державами а СССР не є корисний для українських національних інтересів. Одначе не всі спротивляються йому. Ті, які включаються в "культ-обмін" є трьох родів: /люди під тиском російської агентури, заманені різними поїздками до СССР, шантажовані органами КГБ; в цій групі є люди різного соціального, ідейного та освітнього рівня; 2/ люди під тиском певних західних кіл, щоб включатися в "культ-обмін"; до цієї групи належать головно деякі університетські професори /з Гарварду, з канадських університетів тощо/; 3/ ілюзіоністи, що надіються дещо зискати корисного для національної справи при допомозі "культ-обміну"; до цієї групи належать головно люди з опортуністичних еміграційних партій і дехто з мистецького та професійного світа, які виховані в дусі примирливості до різних режимів і різних окупантів України, без сильного національного виховання.

"Культ-обмін" має два помітні наслідки: скріплене ширення т. зв. радянської української культури /платівки, книжки, мистецькі вироби, приїзди різних делегацій, пропаганда туризму до СССР тощо, і скріплення негативної критики і опозиції до націоналістичного та державницького табору. З найновіших прикладів цього роду згадаємо книжку "Політична думка українського підпілля, 1943-1950" під редакцією П.

Потічного і Є. Штендери та інтерв'ю Я. Пеленського для паризького журналу "Контакт", а далі в ділянці "будування мостів" між науковими установами західних суспільств і російською імперією є "наукові конференції" - одна, що відбулася в Гарварді 14-16 січня ц.р. при участі великої групи колаборантів-вислужників Москви з України /І.Дзевєрін, О.О.Потебня, В.Русанівський, Р. Радішевський, С. Єрмоленко/. Головні "культ-обмінники з західного боку" - це О. Пріцак, Г. Грабовіч, Р. Шпорлюк і ін. Подібну "культ-обмінну" імпрезу організує МекМастер університет в Гамільтоні /Канада/, головним організатором якої є П. Потічний наспілку з О. Пріцаком, І. Шевченком та М. Лабунькою. Російський окупаційний режим репрезентуватиме в цій конференції відомий КГБівський вислужник П.П. Толочко, член Академії Наук УРСР. Керівником сесії, в якій виступатиме цей ренегат буде /не дивно/ Роман Шпорлюк. Між доповідачами мають ще бути /крім названих/ відомі "культ-обмінники" Орест Субтельний, М. Богачевська-Хом'як, Я. Пеленський. Має також прибути представник польської режимової "науки" Анджей Поппе з варшавського університету. У темах доповідей ніде ні згадки, що це конференція присвячена 1000-літтю Християнської України, а мова лише про "Русь" очевидно в змислі спільної культури і держави для росіян, українців і білорусів.

Отож мусимо скріпити нашу критику й акції проти розкладового, диверсійного "культ-обміну", що є насправді культурним обманом і Заходу і української еміграції. Побіч з'ясованих намірів "культ-обміну", москалі сильно форсують його ще й тому, щоби затерти і викреслити з пам'яті українців поповнений ними злочин у Чорнобилі.

На основі аналізу відомих фактів викристалізовується переконання, що найважливішою особою у "культ-обміні" на науковому відтинку є особа проф. Омеляна Пріцака. Він - типовий кар'єрист і демагог, при тому дуже талановитий інтригант. Існують два боки О. Пріцака: коли йдеться про фонди для інституту в Гарварді, то він великий патріот, більший від Грушевського. Він обурюється на Магочі з Торонта, коли цей намагається організувати міжнародну конференцію в Тисячоріччя охрищення України разом із представниками СССР! Але сам організує подібну конференцію в Гамільтоні спільно з висланником російської імперії. О. Пріцак замилює очі чудовими проєктами, але в практиці виходять неповажні твори /за виїмком книжки Мейса про Голод в Україні/. На приклад, твір Г. Грабовіча про Тараса Шевченка не є жодним науковим твором, крім знеславлювання Шевченка, накладаючи на нього штучну маску емоційного шамана, анархотворчого антипода Куліша, якого хвалить Грабовіч як "державника" /погодився і поклонився цареві, чого Шевченко не зробив!/. Шевченко для Грабовіча - ніяка реальність, але якийсь мітотворець, що спинив розвиток української думки.

Сам Пріцак відкидає автохтонність українського народу і здібність творити власну державу. Навіть могутня українська княжа Русь - на його думку - це твір чужинців. Він висуває готську теорію, а поруч неї хозарську виникнення Руси-України. Київ у нього появляється аж у IX ст. як хозарська фортеця, якою завідує "хозарський міністер війни - Кий". Він не лише заперечує 2000-ліття Києва, але навіть кпить собі з російського офіційного визначення 1500-ліття.

Проф. Ігор Шевченко, помічник Пріцака, заявив на виступі в Едмонтонському університеті, що він уживає назву "Рашія" замість "Русь" тому, що цей термін уживає англомовний науковий світ, а він не сподівався, що на його викладі були українці! Проф. Субтельний, випускник школи Пріцака, заявив, що "Русь" належить українцям, росіянам і білорусам у однаковій мірі, бо окремої "української групи" тоді ще

не було /отже виразно московська школа зобов'язує студентів Гарварду/.

Теорію готського походження наших предків антів продовжує за Прицаком Б. Струмінський і Грабовіч. Оба ці професори, як також Р. Шпорлюк, перейшли вишкіл польської офіційної школи, унапрямованої та узгідненої з московською історіографією щодо генези українського народу та його історії. /Не випадково, в згаданій вище гамільтонській конференції візьме участь "експерт" з Варшави!/.

У публіцистичних статтях /нетактовних і лайливих/ з тенденцією організувати фінансову базу Гарвардського інституту, Прицак засудив усіх визначних учених, що не могли після II. світової війни ізза незнання чужої мови та віку зайняти професорські пости і мусіли працювати фізично поруч наукової праці в НТШ та УВАН – як "здеклясовану інтелігенцію", яка не може претендувати до назви учених. Він назвав НТШ товариством, яке не є більше науковим і не може апелювати по фінанси до спільноти, бо наукою, на його думку, займатися не може.

Прицак має велику погорду не лише до української науки, як НТШ, УВАН, УВУ, але теж і до української спільноти. Він відмовляє права спільноті мати дорадчий голос у справах катедр українських студій /резигнація Наукової Ради/, будь-який критичний голос щодо курсу та політичних потягнень Прицака, реклямується не виясненнями та дискусією, але вереском про напасті і погроми та розбивання Гарварду. Найбільше напастей кидає він і його урядники від пропаганди /преслелісами/ на ОУН і ОУВФ лише тому, що нам видно його тенденції, хоч голоси критики належать поважним науковцям різних середовищ, мовляв, всі вони "не доросли" вершин гарвардської науки і їх прозвано "некомпетентними" в справах "об'єктивної" науки. Прицак безсоромно повторяє: "селепки мають дати гроші, а науку вчені в Гарварді". І "селепки" спочатку вірили в науку, а коли побачили куди веде стежка і відстань між обіцянками та реальністю, перестали платити, правда не всі.

Чому хоче проф. Прицак говорити з нами? Він говорить з усіми "селепками", від яких сподіється дістати гроші. Хотів би дістати ще один мільйончик і від нас. Ми є проти цього, щоб будь-які гроші давати "ін блянко". Ми ніколи не вели і не ведемо агітації проти його збирання фондів, його плянів, але ми не можемо мовчати, коли його діла йдуть на шкоду української правди, історії, культури і політичної справи.

Ми не визнаємо УССР українською державою, але продовжуємо боротьбу за визволення та державність суверенної і самостійної України. Для нас УССР не є продовженням ані державности УНР, ані Гетьманату, ані Акту відновлення державности 30 червня 1941, ані УГВР, ані уряду держави Карпатської України. УССР – це уряд окупаційної влади Москви! І тому ми відкидаємо політику зближення Заходу з Москвою засобами т. зв. "культурного обміну", ціллю якого з боку Москви є ідейна інфільтрація Заходу, а з боку Заходу продовжити "мир" між двома світами /диктатурита імперії і демократії/. Цей курс трагічно відбивається на поневолених народах ССР та їх еміграцією на всіх країнах поселення /знеславлювання українців "воєнними злочинами"/, що має на меті не лише інфільтрувати незалежні держави світу, але при їх помочі знищити визвольні сили поневолених народів засобами ідеологічної боротьби, а навіть судовими процесами проти "нацистів".

Гарвард /а також Едмонтон і МекМастер/ є включений у акцію американсько-московського замирення і поборювання сил, що стоять на шляху культурного і політичного зближення через культ-обмін. Ця фраза не є

голословна. Гарвард включився в акцію знеславлення українських визначних постатей. Коли Москва має відвагу атакувати крім ідеологів і організаторів визвольної боротьби України /Петлюра, Коновалець, Бандера, Стецько, Донцов/ теж і провідників Церкви /Шептицький і Сліпий/, то її трибуна Галана у Львові останньо поширилася на Польщу і пост Галана у Польщі перебрав "спец" від справ знеславлювання Шептицького, Сліпого, Бандери і Стецька - Е. Прус. На Заході цю функцію в грубій формі перебравши Візенталі, Андерсони, Кречлови та подібні, а в "рукавичках" під плащиком "науки" - гарвардські вчені.

Завалити авторитет постатей визвольної боротьби і такі героїчні чини як крутянський вони ще не збираються, бо до цього покликані політичні партії різних "демократій", навіть "націоналістичних", але вдарити і валити недоторканість Шевченка призначено Гарвардові. Мовляв, це справа нового наукового погляду на поета, це наука, і "селепкові" не слід забирати голос у справах науки. І дійсно має стат Гарварду гіпнотизує декого до тієї міри, що критично на факти не може реагувати. А факти, що їх доконує український Гарвард заперечують наші постанови, резолюції СКВУ і взагалі становище самостійницької спільноти, що ще не вступила на шлях радянофільства Крушельницьких, Винниченка і Студинського з Москвою, чи Кедрина-Рудницького і Ко з Польщею.

Ще до горбачівської "відлиги", Грабовіч відвідав Київ, Москву і Краків, в рамках обміну між Американською Радою Вчених Товариств та Академією Наук СРСР. На Торонтонському університеті виступали: поет Іван Драч, ректор Пед. Інституту в Полтаві Сузуз та мовознавець, академік АН УРСР Віталій Русанівський. Їх представив і спеціально для того приїхав із Гарварду проф. катедри української літератури у Гарварді Г. Грабовіч. Він же разом із Омеляном Пріцаком за ініціативою Американської Ради вчених товариств влаштували симпозіум п.н. "Класична українська література", участь в якому взяли, крім професорів Гарварду, чотири-членна делегація АН УРСР: І. Дзевєрін, В. Русанівський, Р. Радішевський і С. Ярмоленко. Симпозіум відбувся 14-16 січня 1987 р. з програмою десяти доповідей і з постановою влаштовувати подібні зустрічі - симпозіуми не лише у Гарварді, але на переміну в Києві. Така дійсність.

Дуже актуальними є сьогодні слова Тараса Шевченка: "Блаженний муж на лукаву не вступає раду і не стане на путь злого, і з лютим не сяде".

Ант

На науково-військовому відтинку

РОЛЯ ІСТОРІОГРАФІЇ УПА ДЛЯ МАЙБУТНЬОГО ВІДНОВЛЕННЯ УПА

Історію УПА досліджуємо, списуємо й пропагуємо, бо це світла сторінка в житті української нації 1940-их і 1950-их років. УПА становила важливий бо військовий складник Української Національної Революції. УПА була політично унапрямована Організацією Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери та на місці - провідника ОУН на Українських Землях - ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки. З державницького погляду її репрезентувала Українська Головна Визвольна Рада.

Історичні заслуги УПА численні: вона поширила й вкорінила боротьбу

українського народу власними силами за своє самостійне державне буття. УПА завдала значних втрат німецьким і російським агресорам. ОУН і УПА розгорнули масовий героїзм задля найвищих Божих і національних ідеалів, що причинився до збереження на довгі десятиліття національної самобутності, національної свідомості й національної гордості. ОУН і УПА врятували під час Другої світової війни добре ім'я України! УПА багато причинилася до розголошення українських державницьких змагань поміж іншими народами, поневоленими Росією. Передові уми ОУН-УПА вилонили теорію масової визвольної боротьби – це стратегія і тактика національно-визвольної революції.

Всі ці здобутки не сміють піти в забуття, пропасти безслідно в наступних поколіннях українського народу. Вони будуть необхідні у відповідний історичний момент, коли знову буде можливість розширити нашу збройну визвольну боротьбу, без якої кінець-кінцем ми держави не збудемо. Ті, які будуть відновляти повстанську збройну боротьбу, не повинні "починати від початку", себто без узглядення історичного досвіду. Помимо того, що появляються нові роди і засоби збройної боротьби, то багато давніших принципів і тактичних прийомів є далі актуальні. Гін народу до волі і самобутнього державного виявлення поновлюватиме подібні революційні ситуації, що існували в минушині.

Тож вивчення і передача всього історичного досвіду дотеперішньої збройно-підпільної повстансько-революційної боротьби для наступних поколінь є переважним нашим завданням. Вона має проходити в трьох напрямках: 1/ збирання документації, мемуарів та списування історичного досвіду; 2/ постійного плекання повстанського військового ремесла на курсах, семінарах, вишкільних таборах та доповнюванням знання від чужих народів; 3/ заходів відновлення в Україні УПА.

У першій ділянці, ОУН допомогла упівцям зберегти історичну документацію. Ми видали два томи про УПА в серії Бібліотеки Українського Підпільника, разом 1000 сторінок друку, появилася кілька монографій про УПА з рамені Організації /Петра Мірчука, полк. Ю. Тиса-Крохмалюка і П. Мірчука про ген. Р. Шухевича/, книжки спогадів та історичних причинків про повстанську боротьбу, при "Гомоні України" видається секція "Вояцька ватра" за редакцією д. В. Макара.

Двійкарського напрямку Об'єднання кол. вояків УПА почало видавати в 1973 р. серію книжок під назвою "Літопис УПА". У 1976 р. це Об'єднання намовило Товариство кол. вояків УПА приєднатися до їхнього проєкту нібито на основі паритету та узгіднювання. Однак правильник спільного видавництва не передбачував вирішування справ голосуванням членів редакції. Але тому, що голова і два відповідальні редактори залишилися ті самі, тобто двійкарі Є. Штендера і П. Потічний, то вони приготують окремі томи "Літопису УПА" згідно зі своїми ідейно-політичними поглядами. Ці їхні погляди до деяких підставових питань в історії ОУН-УПА відмінні від історичної дійсності, і на цьому терпить історична правда.

Абсолютну більшість 13 томів "Літопису УПА", що досі появилися, становлять передруки, відомі зі згаданих повище видань ОУН. Єдині нові вартісні матеріяли – це два томи німецьких документів, том "Тернопільщина" зі списком поляглих борців за УССД і том "Перемищина".

Вже після появи кількох томів "Літопису УПА", ми звертали увагу на хибне редагування історичної документації, тенденцій применшування історичної ролі ОУН в УПА та навіть друкування матеріялів сумнівної правдивості, можливих фальсифікатів. Попросту, редактори так приго-

товляють "Літопис УПА", щоб політично-ідеологічно користь була лише для угруповання ОУНЗ-ЗП УГВР. Дамо кілька прикладів: 1/ не правдою є, що УПА постала нагло, з порожнечі, бо вона постала внаслідок великої і довгої підготовчої військово-вишкільної праці ОУН, про що в тринадцяти досі опублікованих томах нема ні однієї статті; не показано великої ролі Дружин Українських Націоналістів у організації УПА /Р. Шухевич, В. Сидор, Ю. Лопатинський, Ю. Ковальський, В. Брилинський, Линда та інші/; не відмічена роль військової референтури ОУН на протязі довгих років /Д. Грицай, О. Гасин, В. Івахів, О. Карачевський, Д. Клячківський, С. Качинський і ін./; 2/ є поважні теоретичні твори про Українську Національну Революцію, якої одним із реалізаторів була УПА, без яких годі з'ясувати цілість визвольної боротьби 1940-их років, а це твори Степана Бандери, твори Ярослава Стецька, С. Ф. Хмеля "Партизанка", Ратника "Основні елементи партизанської тактики УПА", М. Вернигори "Про рейди УПА", І. Бутковського "Організаційна структура УПА тощо; всі вони показують революційно-націоналістичний характер УПА, але всі вони досі не удостоїлися місця на сторінках "Літопису УПА"; 3/ мусіла бути в перших томах опублікована документація ОУН до теми повстансько-революційного війська, наприклад, "Військові постанови" ІІ. Великого Збору ОУН, "Збройний Зрив" із "Політичних Вказівок ОУН", витяги з Постанов ІІ. і ІІІ. Конференцій ОУН, на очнові яких підготовлялася УПА. Далі - витяги Постанов ІІІ. НВЗ ОУН; а всього цього ні сліду в "Літописі УПА"; 4/ повинні були бути опубліковані важливі писання ген. Р. Шухевича-Чупринки, як "В п'яті роковини боротьби УПА", "Бійці і Командири УПА" з травня 1945 р., "Відозва Головного Командира до УПА" з липня 1946 р. та такі надзвичайно важні твори як А. Осипенка "Вклад ОУН у справу творення і розбудови УПА", П. Полтави "Елементи революційности українського націоналізму" і "Хто такі бандерівці та за що вони борються?" Всі ці твори показали б справжнє ідейно-політичне обличчя УПА, а не це, що його подають редактори "Літопису УПА". 5/ Редактори фальшують тексти, змінюючи слова, зокрема в джерельних творах. Не вільно міняти слів "большевики" і "большевизм" на "більшовики" і "більшовизм", бо цих термінів в ОУН і УПА не вживано. Це зміна змісту: в ОУН-УПА суворо придержувалися російської термінології, щоб постійно вказувати, що ворогом українського народу є російські комуністичні завоювники. Подібно, редактори фальшують назви "СССР" і "УССР" подаючи їх в ворожій версії "СРСР" і "УРСР". Українізацію цих термінів наказує в поневоленій Україні вживати ворог, щоб затерти російську їх природу. Це не мовна, а політична справа!

6/ В томі 8, редактори опублікували статтю "Тактика щодо російського народу", подавши, що її автором був сл. пам. Йосип Позичанюк. Але вони не дали до експертної аналізи оригіналу, бо на основі видрукованого тексту ми твердимо, що Й. Позичанюк не був автором цього матеріалу. Це провокація з метою компромітувати ідейно-програмові й політичні позиції ОУН-УПА-УГВР. 7/ Публікують не офіційні документи, а якісь чорновики. Мусів бути опублікований офіційний текст "Універсалу УГВР", а не один із проєктів, в якому пропущено кілька важливих точок. Цей редакторський підхід може лише викликати сумніви та релятивізм щодо позицій ОУН-УПА-УГВР. Чи це є мета редакторів? 8/ З позицій своєї політичної групи вони видали три томи про УГВР, щоб збільшити роль ЗП УГВР. Але УГВР була окремою від УПА установою. Зате УПА безмірно більше була пов'язана з ОУН, і тим більше і тим перше повинні були появитися кілька томів про ОУН.

Ми вважаємо, що ціла редакція "Літопису УПА" знайшлась у кризі зогляду на те, що П. Потічний і Є. Штендера видали книжку, і то по-англійськи, п.н. "Політична думка українського підпілля, 1943-1950", в якій пишуть ряд наклепів і очорнювань проти ОУН і її провідників.

Вони м.і. твердять, що ОУН була фашистською організацією на службі нацистів і з тоталітарно-диктаторською програмою. Таке ганебне фальшування історичної правди не витримує ніякої об'єктивної критики, яку оцінюємо як очорнювання ОУН.

Крім цього, згадані редактори "Літопису УПА" ангажуються в "культ-обміні", що відбувається між західними суспільствами а російською імперією. На приклад, П. Потічний підготовляє в гамільтонському університеті МекМастер конференцію про Тисячоліття Християнської України, на яку запрошує КГБівських "професорів" із АН УССР. ОУН-УПА-УГВР боролися проти колоніального окупаційного режиму УССР, а люди, які взяли на себе висвітлити історію УПА, входять у співпрацю з окупаційним режимом і його колаборантами-запроданцями. Правду про УПА і її героїчну священну боротьбу за УССР не можуть плекати, зберігати і поширювати ці люди, які ангажуються у спілкування з ворогом!

Так як це було десятками років, так і тепер ОУН займається підготовкою до розгорнення в Україні і на просторах російської імперії збройної визвольної боротьби, нової УПА! Між нашими приятелями не має місця для "культ-обмінників", колаборантів із ворогом. Право плекати культ героїчної УПА мають в першу чергу люди з безкомпромісово ворожою настановою до окупантів України. До цього зобов'язують тисячі поляглих членів ОУН і воїків та командирів УПА!

С. Антей

На вишкільно-освітньому відтинку

БЕЗ ПАМ'ЯТІ МИНУЛОГО НЕМАЄ ДОРОГИ В МАЙБУТНЄ!

"Нація, яка втрачає свідомість
свого минулого, поступово
втрачає себе". Мілан Кундера

Цитуємо чеського письменника, який застановляється над проблемою смерті. Коли появляється смерть? Запитаний автор відповідає: "Смерть – це втрата себе, свого 'я', а 'я' – це сума всього того, що ми пам'ятаємо. Отже, смерть жахає нас не втратою майбутнього, а втратою минулого." Бо смерть, духовна смерть, наступає тоді, коли одиниця чи нація втрачає пам'ять минулого, вступає у процес забуття. Автор каже: "Коли велика державна потуга бажає позбавити маленьку країну її національної свідомості, вона вживає методу о р г а н і з о в а н о - г о з а б у т т я. Це те, що нині відбувається в Богемії. Та сучасна чеська література, яка взагалі має будь-яку цінність, не друкується ось уже протягом дванадцятих років; 200 чеських письменників заборононо; 145 чеських істориків звільнено з праці, історію переписали, монументи зруйнували." А далі, той же автор додає: "Якби в дитинстві хтось мені сказав: одного дня ти побачиш, як твоя нація зникає зі світу, я вирішив би, що це нісенітниця, щось таке, чого я не здатний уявити. Але після російського вторгнення 1968 р., ніхто з чехів не може уникнути думки, що його націю можна поступово усунути з європейської мапи, так само, як протягом п'ятих десятиліть сорок мільйонів українців тихо зникали з очей світу, і світ того навіть не помітив."

Тут не важко спростовувати автора, що український нарід добровіль-

но не сходить із горизонту світу, що він ставив героїчний опір окупантам, що в 1941-му році відновив свою державність і боровся за неї у формаціях ОУН-УПА десятками років і досі намагається відвоювати її від москалів. Важний є той факт, що окупація України москалями продовжується, що затирання національної пам'яті українців удосконалюється, все, що творить українську націю, вимазується не лише з історії, з її літератури, мистецтва, з її обрядів і звичаїв, з її мови і пісні. Все минуле українського народу засуджене як "пережиток", як явище реакційне "буржуазного націоналізму". Від дитячого садочка через кожну шкільну лавку та комсомольську клітину українській дитині записують пам'ять "новими традиціями" московської імперії, її "пролетарської" - московської культури, мовою "нової соціальної спільноти - советського народу", мовою московською, як мовою "середником між-національного спілкування", другою мовою "рідною" і остаточно єдиною мовою "батьківщини від Карпат до Курил". ССРСР і Росія - це синоніми не лише в наївних головах американських і європейських політичних мужів. Цей синонім мав своє призначення вже у плянах відновителя імперії Леніна, який передбачав остаточної мету, яка повинна бути здійсненню - це "злиття націй". Цей процес, який відбувається в ССРСР на базі московської культури і мови, має свої аналогії в Югославії, у В'єтнамі, в Абіссинії і всюди там, де московський приклад знайшов найкращі умови та ґрунт для етноциду.

За 60 років вимазування в українській пам'яті національної правди та викорчовування її носіїв, творців та оборонців, твориться порожнеча у всіх ділянках української культури. Цю порожнечу виповнюють московським змістом не лише московські окупанти, але й яничари та пристосованці ради фізичного існування. Появилися фальсифікати не лише історії України /нема України, лише УСССР/, історії української літератури /в одному томі висортовані класики і в чотирьох томах советські пропагандисти/, але й науки усіх ділянок в УРЕнциклопедію, в якій половина гасел московського змісту, а половина українських фальсифікатів чи московського вислужництва.

Ми знаємо, що московські окупанти не могли зразу перекреслити на мапі світу назву "Україна". Її була українська держава. Хоч впала, але не в умах і серцях народу. Але кордони УСССР, визначені Москвою, займають тільки 603.000 кв. км. Етнографічна Україна існує на одному мільйоні кв. км. Ця остання має право на назву України, бо тільки та земля, на якій живе український нарід і жив у минулому і на якій формувалася його історія - його державність, є Україною. УСССР - є лише частиною України, а як уряд - є московською формою васальної влади, залежної від Москви, дія якого працює на знищення української нації, її духа та фізичного існування. Уряд УСССР - є інструментом володіння Москви і саме тому його культурна, економічна і політична діяльність є ворожою акцією в Україні, а також поза Україною, на всіх континентах землі. Московська пропаганда мовами світу намагається в термінологію "Україна", "український нарід" вкладати свій зміст, що зтирає його справжнє обличчя і характер. Масова московська пропаганда, навіть українською мовою, впливає на українців, народжених на чужині, поширюючи фальшивий образ України - їх батьківщини, культури та самобутности, засобами т. зв. "культурного обміну", що його офіційно веде Москва з країнами Західного світу.

Українська спільнота має обов'язок не лише поширювати ідеали поневоленої, але не скореної, України, а теж зберігати і розвивати нефальшовану Правду України серед чужинців, а в першу чергу серед власної молоді, бо боротьба з ворогом продовжується і її мусить перейняти

нове покоління. Саме тому питання молоді та її виховання є одним із найважливіших.

Коли хтось думає, що виховання молоді можна залишити за анонімною спільнотою, мовляв, визвольною справою мають займатися тільки дорослі, "зрілі" революціонери, то ми готові твердити протилежне. Революційне мислення найприроднішим є саме у молоді, і саме молодь є першою на барикадах революцій, в кожному народі і в кожній добі, що вимагає насильної зміни. Але під одною умовою. Молодь мусить бути приготованою, мусить бути вихованою, мусить мати відкриті очі і пам'ять на минуле своєї нації, на її дійсність у сучасному та мати перспективу візії її майбутнього.

А коли це так, і коли ми вважаємо, що наша боротьба, яку продовжуємо, та ідеали за які та боротьба ведеться є єдиноправильними, то справа виховання молоді, навіть від дитячого садка, є переважною. Програти битву за душу молоді – це означає в майбутньому програти визвольну боротьбу, якщо вона затягнеться і на час наступного покоління.

Пригадаймо 1933 рік на західних землях України і т. зв. шкільну акцію, організовану Крайовою Екзекутивою ОУН. Тоді силами малих дітей переведено спротив польонізації організованими виступами. Масові поліційні допити, слідства та ув'язнення навіть шкільної дітвори були найкращими засобами революційного формування у конфронтації національної правди з окупаційним насильством. Тогочасний референт пропаганди Крайової Екзекутиви ОУН Степан Бандера запалив іскру святого вогню, що десять років пізніше заговорила вогнем героїчної УПА.

На вогні державницької історії народу має виростати молодь! На справжніх зразках української культури, літератури, усіх мистецтв без ворожої інфільтрації та впливів. Пам'ятаймо, що українська дитина крім впливу чужого оточення та чужих культур і чужого світогляду, навіть якщо збереже українську мову в українській школі, не все нею дістає українську правду.

Українська школа на еміграції та її дійсність віддзеркалює стан спільноти. Спільнота розділена на два табори: самостійницький-націоналістичний і на опортуністичний з орієнтацією "куди вітер віє". В останньому, крім капітулянтства і пристосування до обставин, діють сили, модні на Заході, до співпраці з марксизмом і співжиття з російською імперією. Психологічна схожість усіх капітулянтів, без огляду на орієнтацію, їх об'єднує. Капітулянти визнають УССР державою українського народу, а кордони УССР – кордонами України. Радять погодитися з дійсністю і не згадувати новому поколінню, що Кубань українська земля, що нею є Слобідська Україна і Стародубщина та Полісся. Кажуть не дразнити білорусів, але Полісся з Пінськом, Берестям і Туровом теж українська земля. Кажуть не ображувати поляків, але Підляшшя, Холмщина і Лемківщина належать Україні, як і Пряшівщина у Чехо-Словаччині. А це ж більше як третина України. Чому ж підручники, видавані українськими Шкільними Радами відбирають національну пам'ять нашим дітям? Чому на мапах України зазначаються лише адміністративні кордони УССР без етнографічних границь, що визначають справжню Україну? Чому на курсах українознавства викладають українську літературу із хрестоматій, які заповнені зразками тієї ж советської літератури, що вже 65 років виполоскує мозги українських дітей в Україні? Чи треба для "солідарности" з поневоленою Україною поневолювати вільну думку і на еміграції? Чи мусимо байдуже дивитися як відповідальне джерело і авторитетне у науці, що ним користуються виховники – "Енци-

клопедія Українознавства", лишається у великому довгу перед визначними постатями визвольних змагань і культури, а рівночасно стає надто щедрою до вислужників і катів нашої нації на своїх сторінках? Чому для історії України шкільні підручники так мало місця залишають, або зовсім не дають для історії ОУН і УПА? Чому хрестоматії з української літератури зовсім поминають поетів "вісниківців", письменників націоналістів у сучасній літературі, заступаючи їх Сосюрами, Тичинами, Рильськими, Малишками і т.п.? Чому роблять з Маланюком, Липою, Кленом, з Телігою і Ольжичем, а навіть з Антоничем те саме, що большевики, трбто їх не друкують в шкільних підручниках? Чи і для них, як і для большевиків, вони - "воєнні злочинці", бо оспівували культ боротьби за визволення нації?

Не забуваймо, що "раз добром налите серце в вік не охолоне"! Але налите отруєю буде постійно затруювати докільля та інших знечулювати до правди своєї нації. Який же тоді висновок нам зробити? Цих кілька слів, тут висловлених, даємо для остороги, щоб ми не легковажили справи виховання нашої молоді, а особливо нашого шкільництва. Щоб ми не вважали, що школами, їх програмами і підручниками не можуть займатися хто хоче без нашої участі. Наша участь у цій справі є конечною. Всюди там, де формується душа нашої людини, розвивається її свідомість, ми мусимо бути. Запишім пам'ять молодого українця і українки непофальшованою Україною, її історією, культурою і мистецтвом!

Школи українознавства чекають на такі видання, і нашим обов'язком цю прогалину виповнити. Ми навіть маємо відповідні наукові фахові сили, але їх працю та видання треба забезпечити відповідними умовами та фондами.

Пам'ятаймо, що революційна дія визвольної політики не може існувати без засіву революційної ідеї словом, починаючи від віку малої дитини. Розбудити любов дитини до правди її батьківщини можна лише через найраніший запис її свідомості поняттями і образами правдивої України, поки та пам'ять чиста і незабруджена ідеями чужими і ворожими Україні.

Бакун

На церковному відтинку

БІЙ ЗА САМОБУТНІСТЬ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ ТРИВАЄ!

Західні християнські Церкви, в тому Ватикан і Світова Церковна Рада стали неначе помічниками московського імперіялізму в поборюванні Церков уярмлених націй, через свою співпрацю з московським патріярхатом. Московське "духовенство" старається в центрах світового християнства з середини розкласти християнську віру і поборювати релігійні прояви за "залізною куртеною". Москва своїм хитро-мудрим поступованням осягнула те, що західні Церкви та їхні центри ставлять імперську РПЦ понад Церкви катакомб.

Політика Ватикуану віддзеркалює сьогодні політику західних держав т. зв. мирного співіснування з російською імперією і її бльоком комуністичних держав. Єдину піддержку Ватикан дає польській Католицькій Церкві зі зрозумілих причин, що сам папа є поляком. Москва пропонуючи Ватиканові діалог з патріярхом Піменом хоче від нього осягнути згоду на ліквідацію УКЦ. Промоторами т. зв. східньої політики Ватикану є

кардинали Вілленбранс, Кассаролі та Сільвестроні.

Світова Рада Церков /СРЦ/ своїм рішенням 1961 р. в Нью Делі /Індія/ прийняти в свій склад РПЦ сильно від неї узалежнилася. СРЦ через активність московського патріархату стала знаряддям і рупором московського імперіялізму на міжнародному форумі.

Московський патріархат, від свого відновлення в 1943 р. на доручення Сталіна, є продовженням рам'ям Кремля і здійснює як в СРСР так і на Заході його особливі завдання, наприклад: проведення ліквідації УАПЦ і УКЦ як явно діючих Церков згідно з постановами "собору" РПЦ з 1 червня 1971 в Загорську; ведення кампанії в користь "миру" на базі російської імперії і за роззброєння Заходу; висилка відкритого листа від Пімена до през. Роналда Регена в червні 1986 р. для досягнення підтримки "мирних пропозицій" Горбачова тощо. З цих прикладів видно, як московський патріархат стисло притримується "генеральної лінії" Кремля. Підтвердженням такого стану є також інтерв'ю митр. РПЦ Філарета, мінського архієпископа, яке появилось на сторінках комуністичного італійського часопису "Уніта" 20 березня 1984, в якому Філарет говорив в справі тисячоліття хрещення Русі в сенсі Росії, що буде відзначуватися на території СРСР в стислому порозумінні з російським урядом.

Москва при допомозі РПЦ жорстоким терором загнала УАПЦ та УКЦ в катакомби і стремить до повної їхньої ліквідації як в Краю так і на еміграції. Москва веде запеклу війну і проти Українських Церков і проти релігії та вірних і робить різні намагання, щоб скомпромітувати єпископат і духовенство УАПЦ та УКЦ, які проживають на еміграції як "воєнних злочинців та колаборантів". Але помимо московської жорстокости, і до нині не вдалося зламати релігійности українського народу на Рідних Землях і на еміграції. Українські Церкви й надалі є бастионами національного опору проти Москви.

УКЦ на терені сучасної польської держави втратила біля 50 відсотків своїх вірних. Більшість українських церков знищено, або перетворено у світські приміщення, а частину забрали польські священики. УКЦ в Польщі досі позбавлена будь-якого правного статусу.

Змаг за патріярше завершення обидвох наших Церков є й надалі головним невідкличним завданням ОУН, поскільки наші дотеперішні заходи в тій справі ще не увінчалися повним успіхом, хоч патріархат УКЦ проголосив пок. патріярх Йосиф, то Ватикан цього досі не визнає, а Українські Православні Церкви ще також не рішені завершити своє оформлення патріярхатом.

Беручи під увагу цей факт, що УАПЦ і УКЦ відіграли та відіграють домінуючу роль в житті українського народу, як також розмір їхнього знищення в роках 1930-31 та 1945-46 на Рідних Землях, мусимо стремити до того, щоб обидві наші Церкви і надалі були заборолом проти асиміляції й денационалізації та фортецею українства. Проте завважимо, на жаль, і в Церквах денационалізаційні тенденції: в УКЦ натиск з боку Римо-Католицької Церкви її асимілювати, а в УАПЦ-УПЦ - надто мале зацікавлення Катакомбною Церквою в Україні.

Перед нами неповторний ювілей Тисячоліття Хрещення України. Тому, що в Україні не має змоги відзначити цю небуденну подію на велику міжнародну скалю, то цей обов'язок мають виконати українці на еміграції. Перш-за все, цей ювілей повинен змобілізувати і сконсолідувати навколо себе українське громадянство. Єдності і соборности очікують

від нас наші сестри і брати на просторах російської імперії!

Москва і російська еміграція визнають Україну інтегральною частиною Росії і намагаються використати наше Тисячоліття Церкви для своїх імперіялістичних цілей та для заперечення всіх прав українського народу та історичної правди. У цьому пляні, як білі так і червоні москалі публікують спеціальні видання та проводять в ССРСР і у вільному світі різні пропагандивні конференції.

Наші найближчі завдання щодо Тисячоліття Християнської України:

- в усіх більших скупченнях українців зорганізувати громадські ювілейні комітети, де таких ще нема;
- до складу тих комітетів просити увійти всіх отців та представників усіх церковних, громадських та молодечих організацій;
- на прославу нашого ювілею у більших містах організувати репрезентативні імпрези, наукові конференції, мистецькі виставки і т.п.;
- видати друком інформативні та наукові праці, присвячені Тисячоліттю Християнської України;
- подбати про поміщення якнайбільше матеріалів про наше Тисячоліття в українській і чужинецькій пресі;
- в чужих виданнях спростовувати неправдиві твердження про Україну;
- всюди, де є змога, споруджувати певні тривалі пам'ятки;
- дбайливо підготувати і перевести величні відзначення цього ювілею.

Все наше членство й симпатиків закликаємо слідкувати та вивчати розвиток нашого церковного життя в Україні й на еміграції. Там де заходить потреба, спільно захищати християнську Україну та протидіяти намаганням розкладати та послаблювати наше церковне життя;

- зміцнювати український християнський фронт проти московських і інших плянів ліквідувати наші Церкви;
- змагати до справжнього українського екуменізму.

На кожному кроці, де лише є змога, розкриваємо й засуджуємо злочинну політику Москви та московського патріархату супроти наших Церков

- за penetрацію й розкладові диверсії всередині нашого національно-церковного життя;
- ганебну діяльність Філарета супроти українських Церков, зокрема УЖЦ;
- пляни кардиналів Вілленбранса, Кассаролі та Сільвестроні влаштувати конференцію з наміром відзначення Тисячоліття хрещення України спільно з московською патріархією /наради в лютому 1985 у Ватикані, учасник наради проф. Р. Маґочі з Торонта/.

І. Мороз

З ЛИСТА З УКРАЇНИ:

"Чорнобиль й Україна залишаються в полі зору та пильної уваги всього світу, бо справи гльобальних загроз для природного довкілля і самих людей, стали вирішувати про наше бути чи не бути. Це зближує народи, бо нині вже, може більше ніж будь-коли в історії, чужого горя не буває. Український народ багато лиха пережив на своєму славному і водночас страдницькому шляху. Гоячи глибоку рану від чорнобильської екологічної бобми довготривалої дії, він може розраховувати на солідарну підтримку інших народів. Атомна блискавка, що вдарила в його генетичний код, може водночас прискорить час всенародного прозріння."

Вивчаймо нашого ворога

В БОРОТБІ ПРОТИ КГБ-ІВСЬКОЇ АГЕНТУРИ

Московське політбюро розуміє, що Росія не може зрівнятися а тим більше конкурувати зі Заходом та волелюбними ідеями, зокрема в ділянках економії, політичного ладу, технології, науки і т.п. Тому в Москві наголошують традиційні чинники російського імперіялізму – світоглядову війну, пропагандивний наступ "за мир і роззброєння", психологічну війну, дезінформацію, диверсії, корупцію в рядах ворогів, ширення різних конфліктів, тероризм і т.д.

Треба ствердити, що до психологічно-диверсійної війни, Москва себе постійно добре приготує, вишколює відповідні кадри до різnorodних спеціальних завдань. Московські стратеги точно вивчають ситуацію в таборі своїх ворогів і вміло тоді стараються використати умовини й діючі сили у вільних суспільствах. Підготовлювані москалями кадри – це високопрофесійні спеціалісти в найрізноманітніших ділянках, часто з університетськими студентами.

Москва при величезній витраті фінансових засобів у всіх країнах розбудувала велику інфільтрацію, агентуру, використовує соціальні різниці, національностеві різниці й конфлікти, релігійно-церковні різниці й конфлікти, історично-культурні конфлікти тощо, під кутом створювання для визвольних рухів і їхніх приятелів штучних фронтів, зведення вістря визвольної боротьби на манівці другорядних справ. На приклад, один напрям диверсії КГБ має намір не допустити до постановня українсько-жидівської співпраці й союзу. Інші агенти діють у напрямі, щоб не допустити до постановня українсько-польської співпраці. Ще інші намагаються не допустити до співпраці між українцями-католиками і українцями-православними. Ворожа агентура ширить різні провокації, наклепи, знеславлювання провідників і ОУН-УПА-УДП-АБН, що це "воєнні злочинці", коляборанти нацистів, антисеміти, тоталітаристи, з фашистськими програмами і т.д. Москва постійно підшукує та використовує підкупством коруптних діячів, втягає до "культ-обміну", піддержує фінансово й протегує всякі виступи проти ОУН в книжках, журналах, у мас-медіях, міжнародних конференціях і форумах. Москва робить все можливе, щоб відвернути і не допустити до сконцентрованого наступу українства проти російського імперіялізму. Для цього її агентура намагається звести українців на манівці аполітичного культурництва, парохіялізму, від державницької політики до просвітанства й етнографізму, від політичних формацій АБН-ОУВФ до "неполітичної" громадської діяльності та неполітичного професіоналізму.

Отже агентурна дія намагається відвернути ворожнечу українців від головного ворога – російських імперіялістів, поневолювачів України, та звернути її проти жидівства, проти масонів, проти римо-католиків, а навіть щоб викликати антагонізм західних демократичних суспільств проти національно-визвольних рухів внутрі російської імперії.

Важливим намаганням російської агентури є відведення української молоді від ідеалізму, націоналістичної ідеології, етичного націоналізму, героїчного цілеспрямованого життя для України, пізнання і засвоєння націоналістичних мислителів, та зведення її на манівці гедонізму, безрелігійности, матеріялістичного світогляду, екстремного індивідуалізму, відполітизовання, денационалізації і асиміляції в чужих суспільствах тощо.

Експерти в імперських центрах зокрема продукують різні фальсифікати історичних документів, історичних підручників, переробляючи українську історію в той спосіб, що, мовляв, українці – це нарід нездібний до державного будівництва, це недержавна нація, яка лише вміє служити іншим – полякам, німцям, чи мусить бути під опікою "старшого брата", бо українці вміють лише між собою сваритися. Перенаголошується всякі негативні явища в історії, а применшується, затаюється чи перекручується творчі, будуючі, позитивні явища і події.

Теперішній ідеологічно-диверсійний наступ москалів на український націоналізм підготовлявся довгі роки. Наприклад, в червні 1983 р. відбувся в Москві пленум ЦК КПСС у справах ідеологічної боротьби, де удосконалено пляни на майбутні роки. Юрій Андропов на цьому пленумі говорив дослівно так: "Іде боротьба за розум і серце мільярдів людей на планеті. Майбутнє людства залежить у немалім ступені від вислідів цієї ідеологічної боротьби, особливо важливо зуміти провести у винахідливій формі переконливу правду про соціалізм і нашу перевагу в мирній політиці." /"Правда", 16 червня 1983/

Сказано дуже ясно, що треба робити "переконливі винаходи", значить вміти ошукувати. Прем'єр-міністр Великобританії пані Течер на виступ Андропова звернула увагу і сказала: "Ідеологічну боротьбу за серця і уми людей виграє Захід, але щоби цю боротьбу виграти, треба для цього працювати і боротися та знати як з Москвою цю боротьбу провадити. У цій боротьбі треба вказувати на дійсність у ССРСР, а не критикувати лише їхню ідеологію."

Андропов не належав до теоретиків, але до стратегів. Він опрацював стратегічні напрями як опанувати світ без війни і почав цей плян проводити в практичне життя. Не забуваймо, що такі пляни за опанування світу проповідував ще Ленін, а перед ним російські царі. Стратегічні пляни Андропова проводить в життя Міхаїл Горбачов, а головним виконавцем цих плянів є КГБ, кероване маршалом Чебриковим, який був близьким співробітником Андропова. Міхаїл Горбачов, сьогодні генеральний секретар ЦК КПСС, – вихованець КГБ і Андропова. А це чи не найважливіший орган російської імперії.

Деякі практичні вказівки для всіх членів

- З уваги на те, що ворог свою підризну акцію проти ОУН старається вести посередньо через особи інших політичних, суспільно-громадських організацій чи середовищ, нам потрібно ближче ними поцікавитися й усвідомити їх, щоб вони у своїй партійній засліпленості не ставали сліпим знаряддям ворога.

- КГБ створив окремий відділ для так званого "виловлювання й покарання "воєнних злочинців". До цієї диверсійної роботи вдалося агентурі запрягти деяких чужинців, в тому жидів, поляків та інших. Ці допомагачі сидять у різних комісіях, навіть на урядових посадах у західних державах. Цим людям агентура підшукує "свідків" та підсуває фальшиві свідчення. Агентурі, тобто московській імперії, не так йдеться про засуди українців, як про компромітування українства взагалі в очах чужинецького світу, щоб не допустити до того, що Захід дав би допомогу визвольним рухам проти Росії. Усякі злочини, поповнені більшовиками та нацистами в часі Другої світової війни, вони намагаються пришити українським патріотам.

- Пригадуємо нашому членству, що туристичний рух до ССРСР і який

виходить із ССРСР і сателітних країн на Захід стоїть під стислою контролею большевицької агентури, то без узгодження з Організаційними чинниками, поїздки членів і організованих симпатиків ОУН не повинні братися під увагу.

- Тому, що дуже важливим завданням ворога є позбавити ОУН допливу молодих кадрів, агентура хоче викликати недовір'я і створити прірву між молодими і срашими поколіннями, видумуючи різні непорозуміння, впливаючи на молодечі організації, щоб вони "унезалежнювалися" від старших, а згодом відходили у приватне життя.

- Культ-обман при допомозі т. зв. культ-обміну між державами використовується агентурою КГБ на велику скалю, як вони кажуть - "брати їх культурою". Наше членство зобов'язане не тільки вести широку пропагандивну акцію проти "культурного обміну" з ССРСР-УСРСР, але обов'язково цікавитися кожною приїжджаючою групою, реєструвати докладно усі зустрічі, імпрези, наукові конференції та про все інформувати вищі проводи. Звернути увагу на особисті зустрічі, бо вони виразно виказують, що большевикам не про культуру йдеться, а про агентуру. Далше зобов'язує заборона відвідувати "культ-обмінні" імпрези та постійно енергійно в'яснювати своїм і чужинцям в чому є зло від того культ-обману.

С. Волинський

Зміст "Бюлетеня Проводу", ч. 28:

З оновленням дієвих настанов у новому році - Провід ОУН	1
Боротьба ОУН проти тероризму - А. Зуб	3
До організаційних основ - І. Ковальський	5
Чергові завдання зовнішньо-політичного сектора - С. Дунаїв	9
Особливі національні річниці до відзначення 1987 року	11
Живе слово в націоналістичній дії - А. Вербицький	13
Відомості з Фонду оборони України ім. Я. Стецька - В.М.Бабай	16
Боротьба з імперським культ-обманом - Ант	18
Роля історіографії УПА для майбутнього відновлення УПА-С.Антеї	21
Без пам'яті минулого немає дороги в майбутнє! - Бакун	24
Бій за самобутність українських Церков триває! - І. Мороз	27
З листа з України	29
В боротьбі проти КГБівської агентури - С. Волинський	30

Пригадуємо, що "БП" призначений лише для членів і організованих симпатиків Організації, а не для ширшого розповсюдження! Зате члени і симпатиків зобов'язані примінювати всюди де потрібно подані напрямні, думки і в'яснення.

"Змагання українського народу, який в нашому столітті віддав в жертву за ідеал самостійності мільйони невинних жертв з рядів селян, робітників і інтелігенції, є доказом найбільш гуманних і демократичних починів, що мають бути доведені до завершення враз із демократичними змаганнями інших народів центральної і східної Європи!"

/Самостійник; вісник українського незалежного слова. Україна, 1985, випуск 2/

